

ok-no-dec 2014
Driemaandelijks
Afgiftekantoor
Oostende-Centrum
P913037



Belgie-Belgique
PB - PP
8400 Oostende
Centrum
BC 31540

DE MOHIKAAN



Merveillie Eddy
68, Stationstraat
9420 Burst

**Ledenblad en nieuwsbrief
Vriendenkring
West - en Oostvlaamse
Koloniaal en Missionarissen**

V.U. Bob Vanhee - Visserskaai 45/3.2 - 8400 Oostende
bobliv@skynet.be tel. 059/266167

Bladwijzer - Nr. 5 / 2014 - NOVEMBER-DECEMBER.

- 1) -Kaft - let wel op de 2 overschrijvingsopdrachten hierbij.
Kerstfeest en lidgeld afzonderlijk over te schrijven. Dank U.
- 2) -Inhoud en bladwijzer.
- 3) - Het woordje van de Mohikanenchef.
- 4) -Editoriaal door Boudewijn Eggermont.
- 5) - i d e m
- 6) - Essay " BURUNDI " door Willy Alenus.
- 7) - i d e m
- 8) tot 13) - Salesiaan Albert Sabbe vertelt zijn Congoreis.
- 14) - Missionarissen- typetjes in cartoons.
- 15) - Eindejaarsbrief van Salesiaan Eric Meert / Lububashi " STRAATKINDEREN ... "
- 16) - i d e m
- 17) tot 20) -Terreur in Oost- Congo door Ivan Godfroid.
- 21) - Backup BUTEMBO door Eddy Merveillie.
- 22) -Lustrum " DE PINTE - FEEST " Gisèle Deweireld.
- 23) "Zij vlogen met draken " door Eddy Hoedt.
- 24) - Fotoreportage Paradag 13 Oktober 2014 Ten Stuyver -Oostende.
Sprekers Pater Carlos Rommel – en Ere-Amassadeur Patrick Nothomb.
- 25) -" Dragon Rouge " : sprekers Anne de Molina en Le Grelle.
- 26) - Mohikanen-lezers schrijven ons
- 27) - Voorstelling "HERINNERINGBOEK – deel 6 (slot) Bob Vanhee.
- 28) -" Memoires du Congo " was bij ons op bezoek! Fernand Hessel.
- 29) - Fotoreportage –Herinnering Stanleyville 1964 op 20 september 2014 / Brussel.
- 30) - het mooi gedicht " KERSTNACHT AAN DE IJZER " ijzerfront 1916.
- 31) -" In memoriam " we gedenken dr. A. Gabriels en Mevr. Vereecke.
- 32) - UITNODIGING VOOR ONS 5^e KERSTFEEST OP ZATERDAG 13 DECEMBER IN FEESTZAAL
TEN STUYVER - OOSTENDE

IN VOLGEND JANUARI 2015 NUMMER:

- Wat zijn onze plannen voor 2015..... Bob Vanhee
- Congolese mijnindustrie door Boudewijn Eggermont
- Alice Cops stelt VOKDO- Diest voor.
- Vergeten mensen, onze boys.... door Jaak De Meester
- Nieuws van onze leden in Kaapstad, aan de Costa Blanca
- Overvallen door Masai's in Kenia door Marc Scheldeman

Deze NIEUWSBRIEF is uitgegeven door een feitelijke vereniging
VRIENDENKRING WEST- EN OOSTVLAAMSE KOLONIALEN EN MISSIONARISSEN

Gewoon lid + abonnement ledenblad -€ 9-

Familie (hoofd- en bijlid) -€ 15-

Steun – of Erebijdrage -€ 25-

te storten op rekening ARGENTA BE 50 -9730 – 3024- 3018

Aan alle Mohikanen

EEN ZALIG KERSTFEEST!

GELUKKIG en GEZOND 2015

BOUDEWIJN - BOB EN LIEVE - EDDY - GRIETJE - JAN - RAF - WILLY



Ziezo de voorspelde "strovuur" levensduur van onze vriendenkring bereikt zijn eerste lustrum : we hadden onze vijfde DIPENDA BBQ... en straks komt ons vijfde KERSFEEST er aan.

Eerst een terugblik op ons ledenbestand. In 2009 zaten we met een dertigtal "ingekapseld" in een Oostendse seniorenbond. Op vraag van velen kwam "DE MOHIKAAN" en we vlogen op eigen vleugels!

We vonden een "vaste stek" in de feestzaal TEN STUYVER bij Steve en Nathalie. We hoorden van het personeel dat we een "speciale groep senioren" waren. Ik citeer : *"het is juist alsof ze allemaal familie zijn van elkaaren eten(MOAMBE) dat ze kunnen – en vertellen !!!"*

ZO ZIJN WIJ en ZO WILLEN WE NOG LANG BLIJVEN !

Natuurlijk zijn we er van bewust een uitstervende soort te zijn. Onze gemiddelde leeftijd nadert nu de 85 jaar- en 21 leden zijn zelfs 90 tig plussers!

Maar tot onze grote en aangename verrassing, hebben we een hele reeks nieuwe leden die we heel graag SYMPATHISANTEN noemen. Wie zijn deze dan ?

Het zijn familieleden en vrienden van oud-kolonialen en missionarissen die van op het thuisfront het grote avontuur mee beleefd hebben door een bezoek, intense briefwisseling, missie-exposities enz...

Ook de tweede generatie: de "Creooltjes" die in Congo geboren en getogen zijn, de scharen ontwikkeling helpers of gewoon weg toeristen aan wier hart toch ook een beetje van die rode aarde is blijven kleven....

Maar tenslotte ook "tijd en geestesgenoten": ZIJ die ook even van Congo gedroomd hebben in hun jeugd, maar niet hun droom hebben mogen of kunnen waar maken.

ALS GRIJSAARD DRAAG JE TOCH DE JONGELING IN JE HART !

We kijken uit naar "onze harde kern" (een kleine 200) voor een blij terugzien op ons kerstfeest van 13 december ek. en zoals altijd hebben we enkele verrassingen in spe.

Een tip: nodig eens een bijna vergeten Congo-vriend (in) uit. Een elegante manier om de band terug op te nemen, en wij zorgen er voor dat ze zich snel thuis voelen.

Trouwens een "kerstmenu" met een MOAMBE ROYALE als hoofdschotel is toch een unicum.

De afwezigen zullen voor de vijfde maal ongelijk hebben.

Bob Vanhee

EDITORIAAL

Het huidig onderwijs vindt geschiedenis niet belangrijk. Hoe leg je dan uit dat op 17 oktober 10.000 vrijwilligers waarvan 8400 met een brandend fakkel van uit Nieuwpoortbad tot in Ploegsteert een perfecte lichtstraat hebben opgebouwd om een evenement in herinnering te brengen van over 100 jaar? Waarom waren er over de honderd aanwezigen in „ten Stuyver” om de Para’s te eren die 50 jaar geleden sprongen boven Stanleystad en Paulis? Die jonge Para’s deden hun legerdienst en hadden geen gevechtservaring maar betrouwden volledig op hun oversten die Afrika-ervaring hadden. Ze hebben zich volledig gegeven en hun jeugdig leven op het spel gezet om talrijke andere levens te redden. De beelden van de verschrikkelijk toegenomen lijken van blanken en de vele inlanders staan voor immer ingebrand in hun geheugen. Ze hebben het toch maar gedaan. Mooi en bravo.

Na 50 jaar was het tijd om die formidabele inzet terug in de bloemen te zetten, temeer dat het vaderland niet overliep van dankgetuigenissen. De stad Oostende is de enige stad of organisatie die de Para’s destijds uitgenodigd heeft om ze te bedanken. Dat zijn ze dus niet vergeten. Nu werden ze terug in Oostende met veel eer ontvangen maar wel bij de Mohikanen. Een twintigtal Para’s tekenden present. Ze zagen er natuurlijk niet meer zo fris en fit uit als toen ze als reddende engelen uit de hemel vielen. De Mohikanen als dankbare bewonderaars hadden eveneens hun fysische glorie verloren maar de warmte van het hart was nog even gloeiend van dankbaarheid zeker van wie de hel beleefd en overleefd had.

Na een kort welkomstwoord door de bezieler van de Mohikanen Bob Vanhee kwam Para Eddy Hoedt, die de inspirator is van deze samenkomst, zijn boek „Het jaar van de Draak” voorstellen. Eddy Hoedt is een Para met schrijverstalent en heeft een zeer leesbaar relaas geschreven over de operaties van de 569 Para’s (rode en groene baretten) in november 1964. Er werden in 3 dagen 2375 gijzelaars ontzet. De prijs die de Para’s er voor betaalden: 2 doden en 14 gekwetsten. Zijn boek verschijnt binnenkort in het Frans.

Cdt le Grelle heeft een stem waar micro en luidspreker het tegen hem moeten afleggen. Hij sprak ons toe met een bezieling en enthousiasme die indruk maakte. Hij introduceerde in duidelijke taal de Chef van de Operaties Luitenant-Kolonel Anne de Molina. Die droeg dus de verantwoordelijkheid voor deze sprong in het onbekende met goed getrainde maar miliciens die nog geen echte oorlog meegemaakt hadden en dus met veel risico’s.

Luitenant-kolonel Anne de Molina heeft ons een omstandig relaas gegeven van de gebeurtenissen met veel lof over de jonge rekruten onder zijn bevel. Hij was ook vol bewondering voor de Amerikaanse piloten die het vliegplein van Paulis wisten te vinden in de morgenmist. Anne de Molina bracht het drama weer tot leven. Met weinig woorden wist hij de heersende spanning van de eerste uren in de straten van Stanleystad goed terug te geven. Het zijn belevenissen die onuitwisbaar gegrift staan bij wie door de omstandigheden in die heksenketel terecht gekomen was. Hij betreurde dat de „GO” niet eerder gegeven werd maar dat moest uit Brussel komen. De koloniale weten uit ondervinding wat „Brussel” betekent wat Afrika betreft.

Dan kregen we Ere-Ambassadeur Patrick Nothomb te horen die in 1964 Belgisch Consul Generaal was in Stanleystad. Hij heeft zijn wedervaren neer geschreven in een boeiend boek: „ Dans Stanleyville”. Vanuit die functie heeft hij veel blanken uit de penarie kunnen helpen dank zij zijn onversaagde moed om steeds maar in te gaan tegen de mensonwaardige gebeurtenissen. Als vertegenwoordiger van België was hij de enige blanke die nog een zekere invloed had op die zotdraaiende generaals van de Simba’s.

Daarna was het de beurt aan Ere-Ambassadeur Louis Jaspers die in november 1964 in de directie van Lovanium actief was. Hij belichtte de stemming in Leopoldstad die naar paniek begon te ruiken zodat hij belast werd de ontruiming van de blanken voor te bereiden. Gelukkig is het zo ver niet moeten komen. Mobutu had immers beroep gedaan op de „mercenaires” wiens kogels de ongenaakbaren toch deden ondervinden dat hun tovenaars hen dodelijke blaasjes wijs gemaakt had.

Er wordt wel eens beweerd dat de Para's beter niet gesprongen hadden want er waren tot dan nog geen blanken vermoord. Wel al duizenden Congolezen. Het volstond enkele jaren school gelopen te hebben, een das te dragen en zeker een bril en voornamelijk een functie uitgeoefend te hebben in de administratie van Mobutu om een bezoek van de Simba's niet te overleven. Mulele en enkele van zijn trawanten hadden een maandenlange opleiding gekregen in een trainingskamp in de buurt van Praag. Er werd hen ingeprent: schep chaos en vanuit de chaos zal een nieuwe mens geboren worden. In chaos scheppen waren ze inderdaad zeer performant aangezien in een mum van tijd bijna drie-vierde van Congo onder hun schrikbewind stond. Opbouwen lag hen wel een stuk lastiger. Daarbij hadden ze de opdracht uit Moskou en Peking mee gekregen om ieder uit te schakelen die kans heeft kritisch te zijn voor de nieuwe boodschap. Een beproefd recept uitgetest in Rusland en China. En dat waren er duizenden. De dood was hun lot. De officiële reden was de corruptie en het slecht beheer van de administratie van Mobutu die Congo liet plunderen door de blanken. Dat was toch de taal van Mulele, Soumaliot, Gbenje, Gizenga, Olenga, om maar de voornaamsten te vernoemen.

Zij hebben met hun opruiende taal de onderste gelederen van de bevolking in vervoering gebracht met de hulp van de tovenaars die gefrustreerd waren dat ze hun invloed aan het verliezen waren vnl. door de missionarissen. Hun gekke beloftes zijn bekend. Die gedrogeerde woestelingen moesten gestopt worden. Aangezien het voornamelijk blanken waren die de opmars van de Simba's gebroken hebben en hen terug drongen naar het noorden, met als hoogtepunt de val van Stanleystad, keerden de Simba's zich tegen de blanken die ze onder handen hadden en begon het moorden. In Stanleystad alleen al werden een 250 blanken vermoord. Het verjagen van de Simba's was meer dan een noodzaak en moest gebeuren. Hun reactie was dus onvermijdelijk. Het waren troebele tijden waarvoor Lumumba het zaad rondgestrooid had en dat duchtig bemest werd vanuit Moskou en Peking. Bijna konden ze de rode vlag planten onder de neus van nonkel Sam. Onze jeugdige Para's hebben een aartsgevaarlijke opdracht prachtig volbracht. We mogen dat nooit vergeten en blijven hen dankbaar voor hun belangeloze inzet. De Mohikanen zijn blij dat ze de gelegenheid kregen „hun Para's” een warm applaus te geven.

Als laatste kreeg de dynamische pater Scheutist Carlos Rommel de gelegenheid om ons kennis te laten maken met zijn 50 jarige inzet onder de tropen. Vandaag runt hij nog een bloeiende missie die een baken van rust en efficiëntie uitstraalt in Bumba. Ebola heeft zijn oorsprong in die streek. Een bebloede aap die op de grond lag zou een inlander besmet hebben die een wonde had aan zijn been en de virus was vertrokken. Hij vertelde dat in 1964 als de Simba's in aantocht waren, de jonge paters moesten vluchten en de oudere moesten ter plaats blijven. Hij gaf wel niet mee waarom die keuze. Over de ANC soldaten van Mobutu wist hij niet veel goeds te vertellen. De bevolking noemde hen „les avants” omdat ze de biesen namen voordat de Simba's te bespeuren waren. De moedigsten reden naar het front in achteruit. Bij het eerste schot in de verte was het volle vaart vooruit. Ze geloofden heel sterk in de „mayi-mayi” verzinsels dat de kogels in water veranderden. Als goede luisteraars hoorden we de kogels weer fluiten...

Boudewijn Eggermont

GENOEG OVER RWANDA, WHAT ABOUT BURUNDI ?

Willy ALENUS (vrij naar Encyclopedia Britannica)

In de loop der tijden (waarschijnlijk sedert de 15de eeuw) vestigden de Tutsi zich vanuit Ethiopië en het zuiden van Soedan in het reeds door de Hutu bewoonde gebied van Rwanda-Oeroendi (de huidige republieken Rwanda en Boeroendi). Er ontwikkelde zich een specifiek sociaal-politiek systeem: in ruil voor bescherming en hulp bood iemand zijn diensten aan aan een persoon van hogere rang. Indien dit aanbod werd geaccepteerd, ontving hij van de hogere in rang enige stuks vee in gebruik. Tevens stond hij vanaf dat moment in dienst van de ander (zgn. patroon-cliëntverhouding). Daar de Tutsi als herders het meeste vee bezaten, werden zij over het algemeen 'patroon' en de minder vaardige en qua lengte veel kleinere Hutu 'cliënt'. Uiteindelijk ontstonden er twee koninkrijken, Rwanda en Oeroendi. De Tutsi werden de feodale heersende klasse.

In 1894 werden de beide koninkrijken voor het eerst geëxploreerd door een Europeaan, Graf von Goetzen. Na de annexatie door Duitsland werden de landen in 1894 ingelijfd bij Duits Oost-Afrika. Tijdens de Eerste Wereldoorlog bezette België beide gebieden, die onder militair bestuur kwamen. Sedert 1923 bestuurde België Rwanda-Oeroendi als mandaatgebied van de Volkenbond en sedert 1945 als trustgebied van de Verenigde Naties. In 1961 kreeg het gebied zelfbestuur. Toen het op 1 juli 1962 onafhankelijkheid verwierf, werd het in twee afzonderlijke staten gesplitst, waarvan het zuidelijke een monarchie werd met de naam Boeroendi onder mwami (= koning) Mwambutsa IV. Op 8 juli 1966 zette zijn zoon, die een absolute monarchie wilde handhaven, Mwambutsa IV met hulp van het vrijwel geheel uit Tutsi bestaande leger af en besteeg als Ntare V de troon. Op 28 nov. 1966 werd hij op zijn beurt afgezet door de chef van het leger en staatssecretaris van defensie, Michel Micombero, waarna het land een republiek werd onder president Micombero, die zich vooral met extremistische Tutsi-adviseurs omringde. Hij streefde een buitenlandse politiek van niet-gebondenheid en een binnenlands beleid van economische structuurhervormingen na. In maart 1972 keerde Ntare V naar Boeroendi terug, waar hij werd gearresteerd en vervolgens ter dood gebracht. Dit leidde tot een opstand van de Hutu, waarbij ca. 3000 Tutsi om het leven kwamen. De opstand mislukte. Daarop volgde een bloedbad door het leger waarbij de regerende Tutsi wraak namen op de meerderheid van de Hutu (ca. 200 000 Hutu werden gedood). Op 1 nov. 1976 kwam bij een staatsgreep Jean Baptiste Bagaza aan de macht. Hoewel zelf behorend tot de Tutsi, probeerde Bagaza een zekere verzoening te bewerkstelligen tussen de Tutsi-minderheid en de Hutu-meerderheid. In 1984 werd Bagaza als enige kandidaat met 99% van de stemmen herkozen als president, waarna hij steeds strenger optrad tegen de Rooms-Katholieke Kerk. Bij een staatsgreep op 3 sept. 1987 werd Bagaza afgezet door majoor Pierre Buyoya, bestuurslid van UPRONA (Unie van Nationale Vooruitgang, de enig toegelaten partij). Buyoya liet 600 politieke gevangenen vrij en herstelde de vrijheid van godsdienst. In sept. 1988 braken opnieuw ernstige onlusten uit, waarbij talrijke Hutu door Tutsi werden vermoord. Uit verzet tegen het door president Buyoya gestarte democratiseringsproces deed een groep soldaten op 4 maart 1992 een mislukte poging tot staatsgreep. In april 1992 werden politieke partijen toegestaan, mits niet bestaande uit etnische of regionale groepen. In juni 1993 werd Melchior Ndadaye, een Hutu, met een grote meerderheid tot president gekozen. Bij een (mislukte) coup in oktober werd Ndadaye, samen met enkele ministers, gedood. Bij daaropvolgende onlusten tussen Hutu en Tutsi vonden tussen de 50 000 en 100 000 mensen de dood.

Als nieuwe president werd in jan. 1994 door het parlement de Hutu Cyprien Ntaryamira aangewezen, die echter al op 6 april om het leven kwam bij een aanslag op het vliegtuig waarin ook de Rwandese president Habyarimana zich bevond. In okt. werd de Hutu Sylvestre Ntibantuganya tot president benoemd. Een reeks politieke crises, die de positie van gematigde Hutu en Tutsi ondermijnden, deed het land in 1995 en 1996 verder afglijden naar een algehele burgeroorlog. Afspraken over deling van de macht tussen de Tutsi-minderheid en de Hutu-meerderheid bleken weinig effectief, omdat de feitelijke macht bleef berusten bij het vrijwel geheel uit Tutsi bestaande leger. Dit bleek eens te meer, toen het leger op 25 juli 1996 de macht greep en Pierre Buyoya, een Tutsi, werd uitgeroepen tot president. Buyoya keerde zich krachtig tegen plannen voor buitenlandse interventie in Boeroendi. Premier werd de Hutu Pascal-Firmin Ndimira. De buurlanden van Boeroendi reageerden op de machtswisseling met het instellen van economische sancties. De nieuwe machthebbers gingen over tot gedwongen repatriëring van Rwandese Hutuvluchtelingen, die naar Zaïre of Rwanda uitweken.

Ook onder het bewind van Buyoya hield het geweld aan. Gewapende Hutu-milities voerden hun strijd tegen het Tutsi-leger op, terwijl het leger diverse offensieven organiseerde tegen de rebellen. Bij de gevechten vielen vooral burgerslachtoffers. Volgens mensenrechtenorganisaties zijn sinds 1993 minstens 150 000 burgers bij geweld gedood, terwijl bijna 1 miljoen mensen gevlucht zijn of ontheemd zijn geraakt. In april 1997 werd besloten tot verlichting van de in 1996 tegen Burundi ingestelde sancties, omdat inmiddels besprekingen op gang waren gekomen tussen de regering-Buyoya en vertegenwoordigers van de Hutu-oppositie – tot daadwerkelijke opschorting zou het echter nog niet meteen komen. Dit besluit van de buurlanden volgde op de vierde ronde in een serie onderhandelingen in het Tanzaniaanse Arusha onder voorzitterschap van voormalig president van Tanzania (Mwalimu) Julius Nyerere. Deze onderhandelingen leidden in juni 1998 tot een bestand tussen de strijdende partijen. Ondanks het bestand gingen de gewelddadigheden echter door. In juli-augustus 1999 trokken Hutu-rebellen geregeld moordend en plunderend door de buitenwijken van de hoofdstad Bujumbura, waar de Tutsi in de meerderheid zijn. Als reactie hierop besloot het leger in september zo'n 320 000 Hutu uit de omgeving van de hoofdstad in kampen te internen en de Tutsi-bewoners te bewapenen. De leefomstandigheden in deze vijftig kampen werden door internationale hulporganisaties bestempeld als mensonwaardig (en waarschijnlijk waren ze ook dierenwaardig).

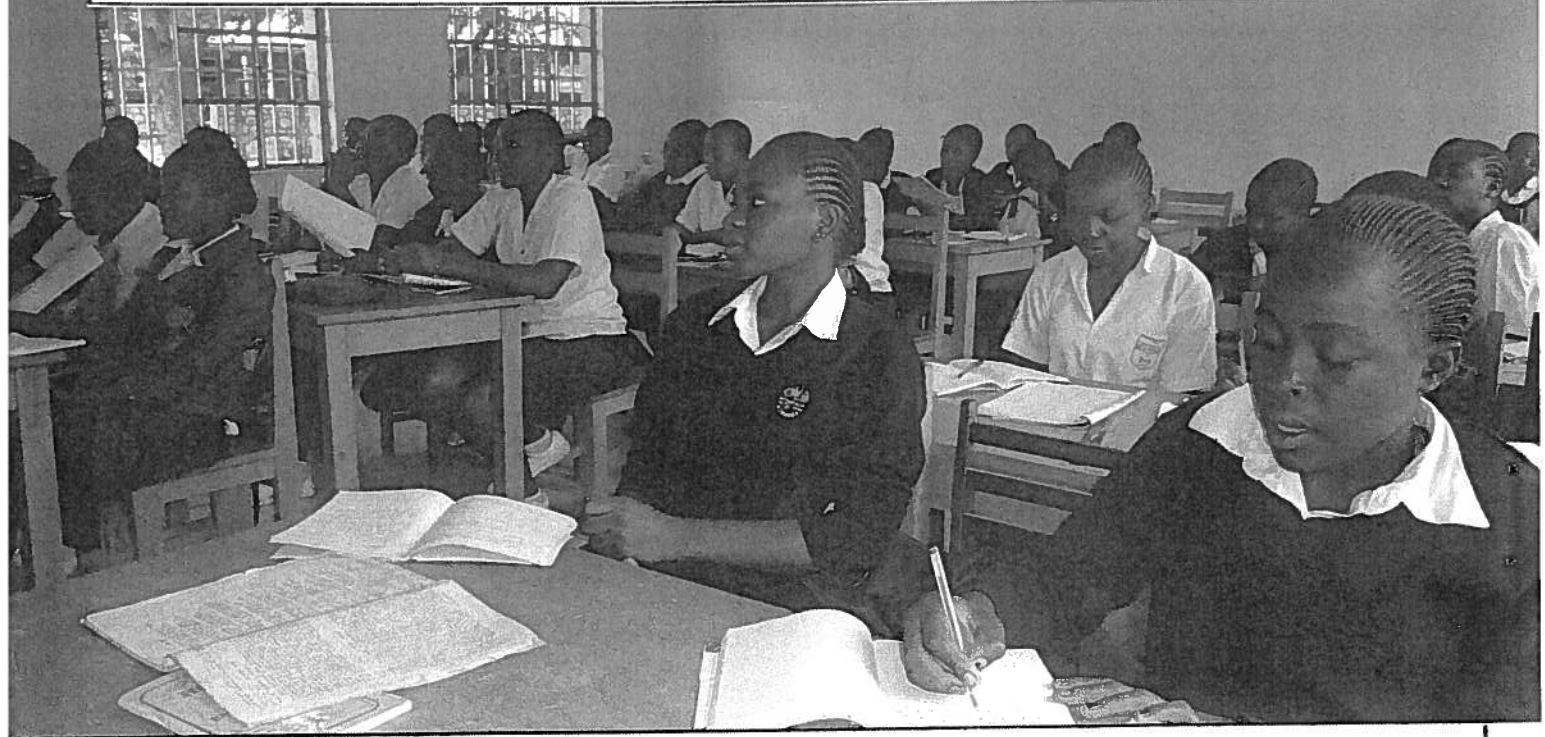
De situatie verslechterde verder toen een Franse ploeg van Artsen zonder Grenzen, na beschuldigingen van collaboratie met het Tutsi-bewind, besloot de kampen te verlaten. Ook de Verenigde Naties-vertegenwoordiging vertrok na de moord in oktober op twee van haar medewerkers. In een poging de vastgelopen vredesonderhandelingen uit het slop te halen, besloten de leiders van naburige landen opnieuw de economische sancties tegen Burundi tijdelijk op te schorten. Men hoopte te bereiken dat Burundi weer geregeerd zou worden door een Hutu.

In juni 1999 werd majoor Buyoya beëdigd tot president van een overgangsregime. Onder druk van de internationale gemeenschap vonden opnieuw vredesbesprekingen plaats, maar zonder succes. Het jaar 2000 ging met enig optimisme van start. Met Nelson Mandela als nieuwe vredesbemiddelaar, die de in 1999 onverwacht overleden Nyerere was opgevolgd, leken de vredesbesprekingen een nieuwe impuls te krijgen. De burgeroorlog ging echter gewoon door en de onderhandelingen verliepen net zo stroef als altijd. De Tutsi wilden garanties voor hun economische positie en het leger wilde ook zijn elitaire positie behouden. De Hutu eisten de ontmanteling van de zgn. hergroeperingskampen waarin zo'n 800 000 Hutu gedwongen waren gehuisvest. In juni bereikten president Buyoya en Mandela een akkoord over de ontmanteling van deze kampen, dat stipuleerde dat de kampen voor 31 juli gesloten dienden te zijn. Op 28 augustus 2000 werd in het Tanzaniaanse stadje Arusha met veel ceremonieel een vredesakkoord getekend. De partijen waren het niet op alle punten eens, maar Nelson Mandela en de Amerikaanse president Clinton, die op dat ogenblik Afrika bezocht, hadden extra druk uitgeoefend. De Hutu waren NIET vertegenwoordigd bij de onderhandelingen. In het vredesakkoord stonden afspraken over het opsplitsen van de macht tussen Hutu en Tutsi.

Op 30 april 2003 werd de Hutu Domitien Ndayizeye (*Front pour la Démocratie au Burundi*) president. Op 4 juli 2005 werden historische (?) parlamentsverkiezingen gehouden. Op 19 augustus 2005 koos het nieuwe parlement president Pierre Nkurunziza tot president. Op 26 augustus trad hij in functie. Op 3 juli 2009 werd de eerste homoseksueel opgepakt op grond van zijn geaardheid, conform de wet anti-homoseksualiteit die eerder in het jaar 2009 homoseksualiteit in Burundi strafbaar had gesteld.

NAWOORD. – “Ik weet dat mijn verhaal eentonig is”, dat was een van de conclusies van Multatuli (“Saïdja en Adinda”). Zo ook dat van 90 p.c. van de Derde Wereld- landen. In Wallonië staat bij elke onbewaakte overweg een waarschuwing, - “Un train peut en cacher un autre.” De “gebeurtenissen” van de laatste vijftig jaar in Rwanda en Noord- Oost- Kivu hebben de aandacht van de wereld en de onze afgeleid van de “toestanden” in die andere, naburige Tutsi- republiek waar ook, maar dan wel bij tussenpozen, honderdduizenden doden te betreuren vallen. Persoonlijk is uw *copy- writer* van oordeel dat, in 1962, Mwalimu Julius Nyerere, president van het voormalige *Deutsch Ost Afrika*, de voormalige provincies Burundi en Rwanda had moeten terugnemen. Hij veroverde Zanzibar, een voormalige BRITSE kolonie.

Salesiaan Albert Sabbe: Congo blijft in ons hart gebrand.



In 1958, één week na de opening van de wereldtentoonstelling, ben ik voor het eerst naar Congo vertrokken. In '2010 ben ik noodgedwongen teruggekeerd. Haal daar de 4 jaar theologie in Europa uit, dat maakt 48 jaar Congo: in Kolwezi 14 jaar, in Lubumbashi 13 jaar en in Kinshasa 21 jaar. Altijd in stad gevestigd met meerdere opdrachten in de brousse.

Dit is mijn parcours in Congo; zeg maar in Centraal Afrika, want daar komen tussendoor nog 4 maal Ruanda en Burundi bij. Ik vergeet bijna mij voor te stellen: Albert SABBE, kortrijkzaan, salesiaan van Don Bosco, sinds '2010 in Don Bosco, St denijs-Westrem, op 'rust', mijn lichaam in Vlaanderen, mijn hart nog steeds ginder, ook 's nachts in mijn dromen!

Op 10 april ll. had ik het voorrecht voor 4 weken naar Kinshasa en Lubumbashi terug te mogen; de congolese confraters wilden het zilveren jubileum van de Salesianen in Kinshasa vieren en als pionier in Kin. mocht ik er heen. Onvergetelijke dagen! De onvermoeibare Bob Vanhee hoorde ervan en drong aan er wat over neer te pennen voor de "Mohikaan". Mijn opwerping dat het vooral missionaire en salesiaanse herinneringen en ontmoetingen waren, veegde hij van tafel met "bij de Mohikaan en in onze vriendenkring, West- en Oost-Vlaamse koloniale en missionarissen hoort gij thuis!"

Reis je nog met mij mee? De brede baan met 8 rijvakken, waarlangs ik van jili naar stad reed, herkende ik niet meer. In 2010 waren dat nog 4 rijvakken, maar de Chinezen hebben die weg van Kintambo-magasins tot aan de luchthaven een nieuw gezicht gegeven. Voor de steeds talrijker auto's een verbetering, voor de toch wel 10 duizend voetgangers een levensbedreigend gevaar om over te steken. Er vallen trouwens wekelijks verkeersslachtoffers. Waarom de Chinezen deze toch niet slechte vroegere boulevard du 30 juin en boulevard Lumumba liever verbeterden dan de erbarmelijke straten zonder afwatering in de volks-cités, is mij een vraag. Of toch niet? Du tap à l'oeil? Niemand kan ons uitleggen, of liever wil ons uitleggen hoeveel de Chinezen (niet) betalen voor de duizende tonnen grondstoffen die ze uit de Congolese mijnen halen! Als tegenprestaties voeren zij werken uit, maar vraag niet hoeveel procent van de waarde van de uitgevoerde grondstoffen die projecten/kostprijs dekken. Ik maak geen 'procès d'intention' maar....gij vermoedt ook wel iets???

Hartelijk onthaal in ons jongens- project Masina. Het is de donderdag v'o'or Palmzondag. Of ik wil voorgaan in de wekelijkse kruisweg? Graag, en na 4 jaar enkel Nederlands praten, borrelt het Lingala weer op alsof ik nooit weg was geweest

Mijn examen was geslaagd. Of ik mee wou biecht horen? Na 48 uur Congo had ik al meer biecht gehoord dan tijdens mijn 4 laatste jaren " dumping" in Vlaanderen. 's Zondags is er dan weer palmwijding met processie erna. In Gent beleefde ik dat sinds 4 jaar, achteraan in een half lege kerk, met dan in schuchter zingende tocht naar het koor. Op onze parochie "Maria Hulp van alle Volkeren" in Masina was het even anders. De palmen werden gewijd op 1 km van de kerk waarna de massa (duizend +/-) christenen al zingend , joelend en palmzwaaiend naar de kerk wandelden. De 6 dubbele hoofddeuren waren 'veilig' gesloten om niemand op voorhand binnen te laten; maar bij onze aankomst zaten reeds nogmaals duizend christenen op de beste plaatsen rond het altaar. Zij kenden de 2 zijdeuren en de koster was machteloos gebleken!

Sinds 4 jaar vier ik hier in Vlaanderen eucharistie voor 5 à 20 mensen. Op palmzondag mocht ik voorgaan en zingen in het Lingala voor 2.500 gelovigen. Dat is de capaciteit van deze basiliek die de Salesianen er in 2003 bouwden; ja, allemaal met giften. Paters zijn (waren) dikwijls schoolers!

Vergeef je het mij dat mijn stem een paar keren beklemd werd van ontroering? Mijn homelie was keurig voorbereid, maar toen ik die 2.500 stralende gezichten voor mij zag, zegde ik gans iets anders, al wat uit mijn priesterlijk Congolees hart opkwam!

De volgende dagen herontdekte ik Kinshasa-mboka ya biso. Toen ik er in 1988 aankwam waren er 5 miljoen inwoners. Vandaag zijn er al heel wat meer boven de 10 miljoen, eigenlijk bijna 12 miljoen, meer dan in ons lande! Tien jaar geleden kon de Centrale van Inga geen stroom genoeg meer leveren voor gans de stad en kenden wij de "delestages", de dagelijkse deeltijdse stroomonderbrekingen. Geen wonder dus dat wij regelmatig beroep moeten doen op generatoren, vandaag nog veel meer.

De maandag mocht ik de retraite van de zusters gaan helpen animeren in Kinshasa, even buiten de stad, voorbij de universiteit. Geen weg voor zwangere vrouwen. Waterloopjes veroorzaken in die zanderige grond indrukwekkende grondverschuivingen (éboulements); die moedig bestreden worden door al wie weigert dat Kinshasa straks wat verder zou moeten herbouwd worden.

Ik zei: een retraite met 24 zusters; 21 Afrikaanse en 3 'Mundele's'. Héél wat jonge zusters. Die had ik sinds 4 jaar nergens meer ontmoet in Vlaanderen. Op woensdagavond wijdde kardinaal Monsengwo de hh. Oliën en het Chryisma. In de kathedraal, op de avenue du 24 novembre. Autoriteiten hadden geprobeerd de naam van een Congolese popzanger aan die laan te geven, maar het volk blijft de vorige namen gebruiken. Zo ook noemen ze herdoopte avenue Boboso, nog steeds de "poids lourds". Maar even terug naar de kathedraal! Ook op een woensdagavond, zat die afgemeten stampvol. De kardinaal ging de eucharistie voor in concelebratie met hoeveel priesters-concelebranten dacht gij? 25, zoals in Sint Bavo? Er concelebreerden 3 bisschoppen en 475 priesters waarvan de meerderheid nauwelijks 50 jaar of nog niet! Bij zo een belevenis zou elk van onze Belgische bisschoppen nogal jaloers worden. Wij vertrokken vroeger met honderden missionarissen naar Cong;-er waren ginds ooit meer dan 500 Vlaamse Scheutisten! Nu zijn er in Waals Brabant reeds 50 Afrikaanse pastoors. Maar met al die bedenkingen gaat mijn verhaal niet vooruit. Op witte donderdag mocht ik Eucharistie gaan vieren in Lukunga, ten westen van Kinshasa, niet ver van het noviciaat van Mbudi nog van de Benediktijnen van Mambre, 5 km voorbij de briqueterie van Mompagne. Alleen stevige voertuigen met 4 wielaandrijving geraken

door de 3 laatste km. Vermits de taxi's van Kin. zo niet zijn uitgerust, gebeurt het personenvervoer praktisch alleen per moto .Elk uur vertrekken minstens 50 moto's met 1,2 of 3 passagiers richting Lukunga en elk uur keren er evenveel naar Pompage terug. Zelf geteld; Zijt gij enige passagier dan betaal je 100 Congolese frs. (voor een 1 dollarUSA krijg je 900 Congolese frs.) Met 2 passagiers betaal je elk 500 Cong. frs. Ook als je tegen de grond gaat , wat met al die sporen en putten dagelijks gebeurt.

Om 18 uur dus de avondmis, in de kerk die ik in 1990 liet bouwen. 800 gelovigen. Alleen van 12 waste ik de voeten. Maar voor en na de mis was het weerzien hartelijk, luidruchtig, met omhelzingen, kussen, foto's, kortom een congolese ambiance, waarvan we hier in Vlaanderen enkel kunnen dromen.

Op goede Vrijdag ben ik weer in Masina. Mag ik nog verder vertellen over mijn paterperikelen? Sorry ik wil niet zagen maar ik kan u moeilijk verhalen vertellen over de 'boites de nuits' of dancings waar ik niet geweest ben. Elk zijn goesting, elk zijn voorkeur. Goede Vrijdag werd voor mij weer een hoogdag. Overdag werd ik meermalen uitgenodigd voor een biechtgesprek. In de namiddag hadden de elf delen van de parochie een kruisweg georganiseerd en kwamen om 7 uur al zingend, het kruis voorop dragend, van elf kanten samen naar de basiliek van Masina. Dat was trouwens zo doorheen gans de stad. Neen, niemand nam daar aanstoot aan. En weer lieten mijn congolese medebroeders mij voorgaan in een kruisviering die 2.30 u duurde. De 2.500 plaatsen voor de kerk werden ingenomen door 3.000 gelovigen die allen het kruis kwamen vereren op hun manier. Het lijdensverhaal van Christus gezongen door 5 zangers op melodie van kardinaal Malula, was gewoonweg aangrijpend; de viering werd een wervelende hulde en geloofsbeleving.

Op gevaar af u te vervelen, vertel ik u nog dat op die Paasnacht er 36 jongeren van 16 en ouder werden gedoopt en hun eerste communie deden; weeral in een gevulde kerk. En ik die, deze laatste 4 jaar in Europa één kind heb mogen dopen, mocht op Pasen 20 april voorgaan in de feestelijke hoogmis en er 33 kindjes van 1 maand tot 3 jaar dopen. Bijna teveel van het goede!!

Na een nachtje rust op Paasmaandag, ging het weer naar het centrum van de stad. Op de procuur van Sint Anna ken ik niemand meer; toch vind ik er die gastvrijheid en dienstbaarheid die deze procuur reeds een eeuw eigen is en blijft. Nog steeds die verfrissende bar, dezelfde juffrouw die de dienst van de paspoorten verzekert, hetzelfde reisbureau dat wekelijks talrijke aankomsten/vertrekken vergemakkelijkt.

Even zuster Angèle gaan groeten in "Le grand hopital de référence" met zijn 1.600 bedden waar die engel van een zuster zich ontfermt over de armen, de zieken die niet kunnen betalen, de zieken die door hun familie zijn verstoten. Zuster Angèle, hopelijk leest ze mijn verslag niet, verzamelt giften en helpt iedereen, klampt dokters aan, op haar 86 jaar is zij Moeder Thérèse van Kinshasa.

De vrijdagmiddag ben ik uitgenodigd in het 'Grand Hotel', het vroegere hotel intercontinental waar de Rotery-club Kinshasa elke vrijdag vergadert. 20 jaar lang heeft die club mij begeleid,

gesteund, raad gegeven en rijke bronnen aangeboord in en buiten Congo, die mij hebben toegelaten veel werkplaatsen en klassen te bouwen in 3 centra van Kinshasa. Weeral was het onthaal een en al hartelijkheid. Ik werd gewoonweg verwend.

Ondertussen is het Paasverlof voorbij. De Salesianen hebben van Don Bosco de gewoonte overgeërfd, elke morgen voor de aanvang van de lessen, een hartelijk maar toch vormend woordje tot de leerlingen te richten. Dat morgenwoordje heb ik mogen geven aan de 1.400 kinderen van de lagere school van Masina, aan de 880 collegestudenten en 150 vakleerlingen, eveneens van Masina. Zoals ik dat 10 jaar geleden wekelijks meermalen mocht doen. Ik vond ook de weg terug naar de 800 leerlingen van de lagere school en de 1.000 collegestudenten van Kingabwa, waar ik in 1999 4 jaar mocht bouwen, onderwijzen, animeren!

In Lukunga zijn de Salesianen in 1989 begonnen. Van een vervallen boerderij hebben zij een lagere school met 900 leerlingen, een college met 850 leerlingen, een professionele school met 350 grote kerels die in de klassieke scholen niet meer terecht konden, een weeshuis voor 50 straatkinderen, een bloeiende parochie gemaakt. Daar overal mogen terugkomen heeft mij diep en dankbaar ontroerd.

Mijn oversten waren zo goed mij ook nog een reis van Kinshasa naar Lubumbashi te betalen want van 1958 tot 1988 was ik in Katanga werkzaam. Ik vond er op 5 mei 1912 het college St François de Sales terug, in 1912 door de Salesianen gesticht en waar ik ook ooit verantwoordelijk was. Opnieuw mocht ik er het woord richten tot de 2.000 collegestudenten en 's anderendaags tot de 3.000 studenten van de lagere school van Imira, de authenticiteitsnaam van het college. Al deze werken worden nu geleid en geanimeerd door de jong Afrikaanse Salesianen waarvan er vandaag zo'n 150 zijn in Congo.

's Anderendaags word ik uitgenodigd op een middagmaal bij Mgr. Jean Pierre Tafunga, aartsbisschop van Lubumbashi, die van 1958 tot 1960 mijn leerling was in de technische school van de Gecamines in Kolwezi. Wat een weerzien!

In Lubumbashi mocht ik nog te gast zijn in de technische school van Salama met zijn 1.600 leerlingen, in de Cité des Jeunes, route de Munama, met zijn 750 grote vakleerlingen van 14 tot 24 jaar want ook hier worden grote jongens die geen school vinden opgeleid tot schrijnwerker, hovenier, garagist, metser of mekanieker. Dat werk heeft in juni 1999 zijn 50 jarig bestaan gevierd.

Hier in ons land klagen wij over het onbeduidend aantal roepingen. Mgr Tafunga vertelde mij dat alleen in het groot seminarie voor theologie in Katanga er 100 seminaristen zijn en nog meer in het seminarie van filosofie. De Salesianen verheugen zich in Congo elk jaar met een 20 tal novicen en hebben in hun groot seminarie van theologie 40 medebroeders in opleiding.

Ik wil u niet verder vermoeien met cijfers maar wou u enkel vertellen hoe mijn reis in Congo mij in een totaal andere wereld heeft teruggebracht.

Op 15 mei vloog ik terug van L'shi naar Kinshasa. Ik kwam meteen terecht tussen 300 kerels die elke namiddag van de week naar ons Patro van Masina komen voor voetbal, basket, volley, boks, karate, mode-show of gewoon voor studie in een der vele klaslokalen. De burgemeester van Masina kwam zijn waardering uitspreken want sinds Patro zijn deuren opende, zijn de wegen van

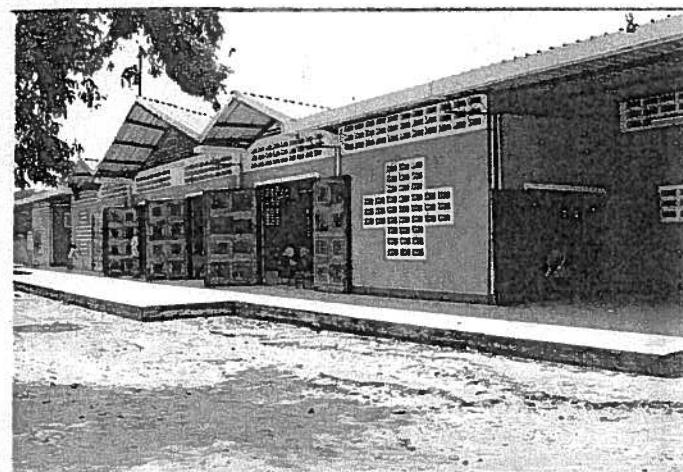
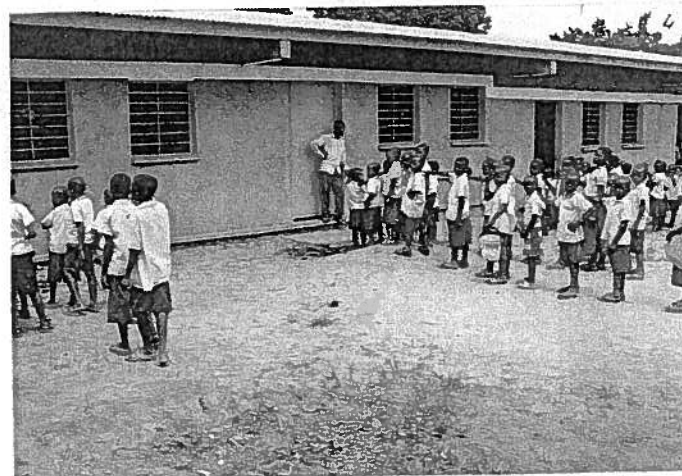
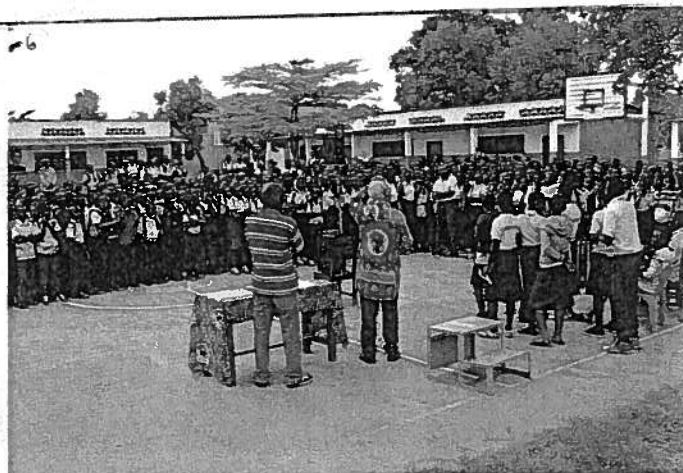
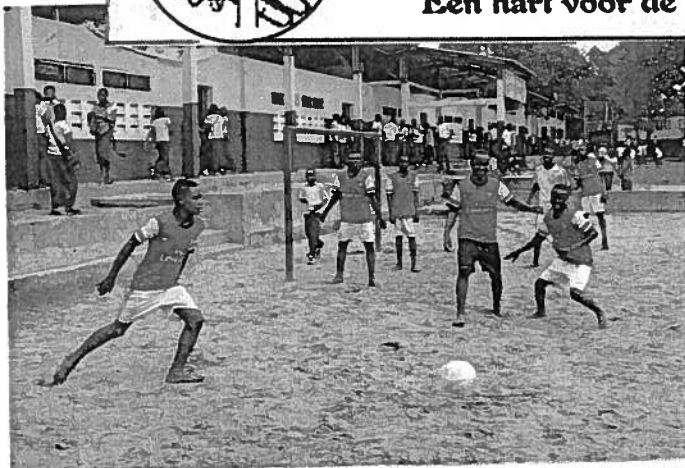


ŒUVRES MAMAN MARGUERITE

Coördinatie van de Salesiaanse werken met straatjeugd



Een hart voor de kinderen

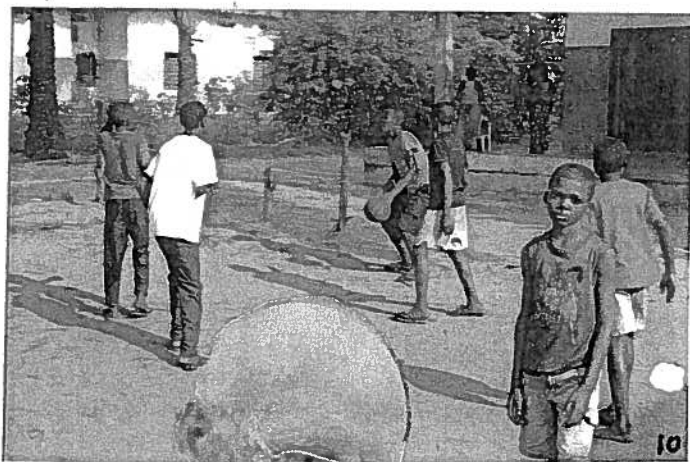


de gemeente veel veiliger. Ook in dit Patro mocht ik meermalen een avondwoordje richten tot die kerels.; geen preek, nee, gewoon zoals een vriend tot vrienden spreekt. De resterende dagen werden benomen door een beklijvend bezoek bij de oudjes van de Kingabwe parochie die door de zusters Salesianen opgevangen worden voor wat meer waardige laatste levensjaren. Vervolgens door de finales van de "Salesiaanse spelen", sportieve wedstrijden tussen de verschillende scholen en werken waar Don Bosco de laatste jaren bekend werd. Geen gemakkelijke taak om die grote kerels te leren verliezen met een spijtige glimlach. De familiesfeer deed er deugd aan het hart!

Onvergetelijk blijft het bezoek aan het atheneum van Gombe sedert een jaar bekend door onze medebroeders. Die 1.100 collegestudenten kenden die atmosfeer nog niet waar leerlingen het in de voetbal mochten opnemen tegen hun leraren. Nauwelijks een paar maanden geleden kwam een 'inspecteur' vergeefs zakgeld afpersen bij pater prefect. Meteen wilde hij onze medebroeders 'suspenderen' maar...werd door de grote leerlingen heel hardhandig aangepakt (lees: afgeranseld).

Mijn laatste avond, op 26 mei, bracht ik door met veel parochianen van Masina voor de Maria-grot, die dagelijks voortdurend wordt bezocht.

Jammer genoeg ben ik terug in een andere wereld zou ik zeggen. Toch wel met het gevoel dat we in Afrika niet vergeefs gewerkt hebben. Het werk gaat er verder, moeilijk, anders, maar ze zijn ginds de "Noko's" niet vergeten; zoals wij trouwens hen ook niet vergeten!.....



Salesiaan
Albert SABBE
Dipenda BBQ
25juni 2014
te OOSTENDE



foto 1 = spelende kinderen in college van KINGABWA
foto 2 = offerande in natura tijdens eucharistieviering Masina

foto 3 = les chemie in Don Boscollege GOMBE
foto 4 = een schooltje in het binnenland rond Kinshasa

foto 5 = voorbereiding op doopsel door catechist
foto 6 = ochtendwoordje in Don Boscollege LUKUNGA

foto 7 = beeld bij de ll. van bouwafdeling D.B.LUKUNGA
foto 8 = basiliek "Maria Hulp" in MASINA (buitenzicht)

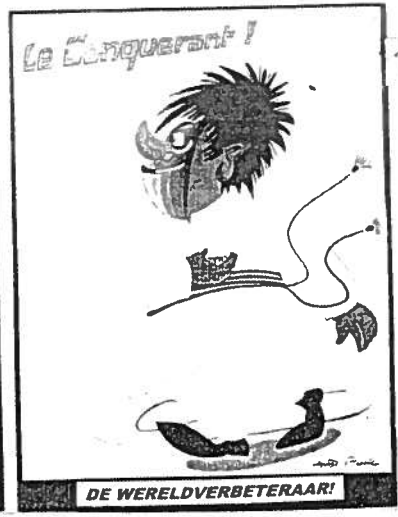
foto 9 = " " " " (binnenin)
foto 10 = spelende kinderen op domein Don Bosco MASINA

VAN AFRIKA GENEZEN WE NOOIT !



ONVERMURWBAAR

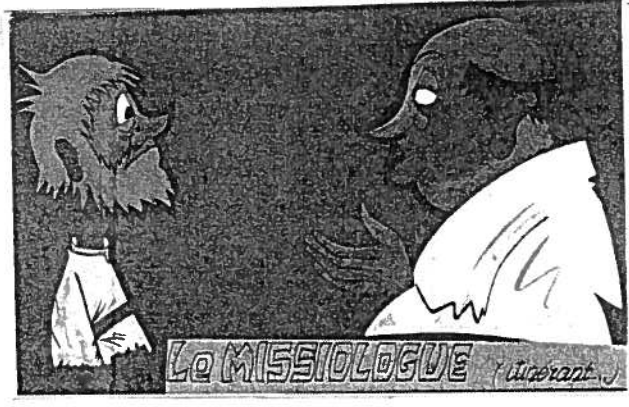
"MISSIE...Humor!"
 Twaalf Cartoons
 van de Franse
 Spiritijnpater
 Pierre TINGUELI
 missionaris in
 Noord-Kameroen.
 Wij hebben allen
 dergelijke "tiep
 etjes"gekend in
 onze Congotijd!



DE WERELDVERBETERAAR!



Met grote dank
 aan ons medelid
 Renaat VAN DEN
 BUSSCHE uit Len-
 delede die ooit
 missionaris was
 in Kameroen.





œuvres Maman Marguerite

een hart voor kinderen van de straat



NIEUWSBRIEF

LUBUMBASHI - KATANGA
November 2014

15

Goede vrienden

Een hartelijke groet vanuit Kongo. We sturen jullie wat nieuws over ons werk met de straatkinderen in Lubumbashi.

Vooreerst, hartelijk dank voor de steun die jullie ons het voorbije jaar betuigden. Wij kunnen dit werk maar doen omdat jullie achter onze missie hier staan. Met jullie hulp geven we jongeren een nieuwe toekomst. Geen enkele jongen of meisje hebben we de deur moeten wijzen wegens gebrek aan middelen.

In het opvanghuis "Bakanja Ville", waar ze komen aankloppen, verblijven permanent 40 kinderen van 8 tot 14 jaar. Er zijn soms weken dat we 5 à 6 ervan terug in hun familie kunnen plaatsen. Onze sociale assistenten zijn dan heel blij en zeggen: "Het huis zal wel eens leeg geraken." Maar elke dag staat er weer voor de deur een nieuwe groep jongeren die hun leven een andere richting willen geven. Zo blijven we aan het werk.

Ook grotere, reeds volwassen jongens, die nog op straat leven, vangen we op. Iedere dag zo'n zestigtal. Zij krijgen de gelegenheid zichzelf en hun kleren te wassen. Ze spelen een beetje voetbal, of ze komen gewoon wat slapen. Over het algemeen doen ze 's nachts nog werkjes, zoals taxi's roepen of auto's bewaken vóór de bars en de cafés.

Met deze groep hebben we een toffe ervaring opgedaan. Sommigen worden er zich nu van bewust dat ze hun toekomst verspeeld hebben door nooit in een van onze vormingshuizen te stappen toen ze nog jonger waren. Vermits het allemaal gasten zijn van boven de twintig hebben we hen het volgende voorstel gedaan:

We geven al diegenen die ouder zijn dan achttien de kans een opleiding te volgen van 3 maand voor chauffeur. Enige vereiste is 10 euro betalen als inschrijvingsgeld, om de diesel aan te kopen voor de wagen waar ze de behendigheid van het sturen zouden leren. Voor de theorie deden we beroep op een oud politiecommissaris die hier als vrijwilligster een aantal maanden met ons komt meedraaien. Degenen die in theorie en praktijk slagen moeten dan nog eens 25 € geven, en wij leggen er 25 bij voor hun rijbewijs. Veertien gasten hebben zich ingeschreven en allen slaagden. Voor sommigen hebben we een beetje moeten trekken maar het is gelukt. - Mensen, je had die vreugde moeten zien op hun gezichten. Sommigen zegden: "Het is de eerste keer dat we een bewijs in handen hebben dat wij ook iets kennen." Er werd gedanst, en natuurlijk hebben we er een frisdrankje en een koekje bij gehaald. Een frisdrankje want iedereen heeft ook een bobsleutelhanger en een bob T-shirt gekregen, met de betekenis ervan!

Voor 2015 voorzien we een opleiding voor haarkappers. Reeds heel wat materiaal staat klaar voor verzending. Ook voor de oudsten; als ze het goed doen geraken die ook weer van de straat.

Een ander initiatief is onze verkoopcentrale. Met Franse vrijwilligers hebben we het plan op gevat om alles wat in onze huizen gekweekt wordt samen te brengen, en dat aan de man te brengen in restaurants

en bedrijven die koken voor de mijnindustrie. Wij staan garant voor de kwaliteit en respecteren de leveringen. Zo bouwen we een klantenbestand op, hebben onze werken een groter inkomen, en zijn we minder afhankelijk van vreemde hulp.

We hebben zelf ons eigen confituurmerk opgericht, confituur van mango's en passievruchten, die door iedereen hoog wordt geprezen. Ook pindakaas en pilipilipasta gaan vlot over de toonbank. Voor onze huizen is het een stimulans om meer te produceren en om degelijk materiaal leveren. We wachten nu op de voedselinspectie die het licht op groen moet zetten om in de magazijnen van de stad onze producten te mogen verkopen.

Langs de verkoopcentrale komen we ook in contact met 'grootkeukens'. Daar is vraag naar personeel. Zo hebben we al een paar jongeren kunnen plaatsen om een opleiding tot kok of beenhouwer te krijgen. Een heerlijke toekomst voor ons volkje.

Er zijn 44 Vlaamse Salesianen actief in de Missies waarvan 30 in Congo en R.B. Vier van hen Zusters. Twee S.D.B. ers zijn bisschoppen(Gent en Centraf) Hun werkterrein is vooral Jeugdzorg Straat kinderen Beroepscholen en Parochies. Méér hierover in het volgend nummer. 25 missionarissen op rust maken zich nuttig in "Salesiaanse huizen" waarvan 13 in 3oortmeerbeek, Wespelaarsebaan 250.... waar alle MOHIKANEN welkom zijn. (016-60 87 31)

Een Nederlandse NGO vroeg ons een sessie te organiseren met als thema "de opvang van sociaal achtergestelde jongeren". Wij waren in de hoogste hemel. Dat was het levenswerk van Jan Bosco. We hebben met zestig man, gedurende vier dagen daarover nagedacht. We werken met verschillende mensen op het terrein en proberen samen één zeel te trekken. Een mooie ervaring. Een werkgroep wordt opgericht voor de opvolging van deze sessie.

16

Trésor en de spinnenbeet!

Om af te sluiten nog die mooie historie. Op een zondagavond brengt een Duitse dokter, die reeds 14 dagen in Lubumbashi is, samen met een Congolese dokter, een jongen - we zullen hem Trésor heten - binnen, die ze op een vuilhoop van een staatshospitaal hadden aangetroffen. Tien jaar oud, mentaal gehandicapt. Wij stonden er weigerig tov, omdat onze huizen niet ingericht zijn voor zulke gevallen. De dokter beloofde na een week te komen zien hoe onze ervaring met die jongen was geweest. De jongen vroeg heel speciale aandacht. Hij deed zijn behoeften waar hij stond. Had ook epileptische aanvallen. Een paar vrijwilligsters ontfermden zich over hem. En na een beetje bewustmaking bij onze jongeren, vonden we ook twee groteren die zich over die knaap zouden ontfermen. De dokter liet niet meer van zich horen. Daar hadden we ons enigszins aan verwacht.

Na een boos telefoontje is hij dan toch gekomen. Hij nam de jongen mee naar het Ministerie van Sociale Zaken. Zij konden hem plaatsen in een gespecialiseerde opvang. Maar tot onze grote verbazing werd Trésor om 18u00 voor de deur afgezet door een of andere ambtenaar. Ze zijn zelfs niet durven binnenkomen om hem aan de opvoeders toe te vertrouwen. Trésor, in plaats van binnen te komen loopt weg. Een van de jongeren ziet hem onderweg, maar brengt hem niet mee. Paniek in het centrum!

Met 10 man gaan we op zoek naar hem. We vinden hem uiteindelijk in zijn vertrouwde omgeving van het hospitaal. We nemen hem mee. De vrijwilligsters die zich met hem bezig houden zien kleine tekenen van vooruitgang.

Een van de vrijwilligsters wordt gebeten door een giftige spin. Ze gaat om zich te laten verzorgen naar onze polikliniek. Daar ontmoet ze een Italiaanse dokteres. Ze spreekt haar ook van Trésor. Een onderzoek naar zijn epilepsie wordt gepland. De dokteres is vertederd door Trésor en door de grote jongen die zorg voor hem draagt. De dokteres heeft ook een opvanghuis voor vondelingen. Bij het volgend bezoek van de vrijwilligster aan de kliniek voor haar spinnenbeet deelt de dokteres mee dat ze bereid is Trésor op te nemen bij haar kinderen. De laatste berichten zijn positief. Trésor wordt nooit een normale jongen. Maar er is grote vooruitgang.

Wat een spinnenbeet kan terecht brengen! !

Goede vrienden het thema van de missiemaand-oktober is "Vreugde in de missie". De ervaringen die we met jullie delen tonen aan dat er vreugde heerst in ons werk, vreugde in de kleine en grote dingetjes die we hier iedere dag doen. Zo ondervinden onze jongeren, dat ook zij genieten van de universele onvoorwaardelijke liefde van de Vader, en dat ook voor hen een wondere toekomst is weggelegd.

Wij wensen jullie allemaal een mooi einde jaar en vooral een mooi 2015!

Eric Meert



Het is moeilijk te vatten waar al dat grenzeloos geweld op burgers voor dient. Toch doe ik een poging.

Radio is een vluchtig medium, dat is bekend. In "De Ochtend" vanochtend wou ik net beginnen met de kern van mijn betoog over de hernieuwde onveiligheid in Oost-Congo, na een inleiding over de onveiligheid rond Beni, maar dat bleek al meteen het einde van het interview.

Gelukkig is er nog Mo* om wat meer diepgang te brengen.

Wat ik op de radio vertelde over de onmenselijke wreedheid van drie recente slachtpartijen op onschuldige burgers is dus waar. De meeste slachtoffers zijn kinderen en vrouwen, zelfs babies. Wat zou in 's hemelsnaam dergelijke wreedheid kunnen verantwoorden, tenzij een totale ontwrichting van de samenleving het doel is.

Niemand weet met zekerheid of het nu al dan niet over ADF-NALU rebellen gaat. Het zou goed kunnen, want de overwinningskreten van het officiële leger in maart van dit jaar klonken wat hol. Honderden soldaten hebben er het leven bij gelaten, zonder dat Kinshasa dit durfde toegeven. De rebellenkampen werden ontmanteld, dat klopt, maar ze werden enkel verjaagd naar de dichtbeboste Province orientale, van waaruit ze zich opnieuw kunnen herorganiseren.

Orwelliaanse Congo

Blinde represailles voor hun militaire nederlaag? Misschien. Geweld roept geweld op. Voorheen was dat niet hun stijl. Ze hielden het vooral op ontvoeringen, omdat ze op die manier deskundigheden konden verwerven in hun kampen waar ze zelf niet over beschikten. Dokters, verpleegsters, leraren, veel boeren maar ook priesters werden verplicht tewerkgesteld, een bewijs dat hun kern van Oegandese Moslimrebellens intussen is aangedikt met lokaal gerekruteerde niet-Moslims.

Mogelijk is het geweld toch wel veel gericht, alleen weten wij als buitenstaanders dat niet. Vele Congolezen hebben immers jarenlang gecollaboreerd met de rebellen om hen te bevoorraden met voedsel, drank, brandstof, kleren. Na het grote legeroffensief dat hen versloeg en verjoeg, hebben hun handlangers het geld in eigen zak gestoken, in de waan dat niemand hen dat ooit nog zou terugvragen. Dan komt nu de vergelding. Dat zou kunnen verklaren waarom hele families worden vermoord. De families van de collaborateurs.

Maar misschien moeten we wel elders een verklaring zoeken. In het Orwelliaanse Congo is het steeds goed een stevige vijand te hebben en die zelfs een handje te helpen. Dat helpt geweldig om de aandacht af te wenden van de eigen verantwoordelijkheid. Het is geen toeval dat deze opflakking van geweld samenvalt met het proces tegen de moordenaars van volksheld kolonel Mamadou Ndala die begin januari werd vermoord even ten noorden van Beni. Zijn opvolger, generaal Lucien Bahuma, is intussen ook al in mysterieuze omstandigheden overleden. En één van de hoofdbeklaagden in het proces, de chauffeur van kolonel Ndala, is gestorven op de tweede dag van het proces, nadat hij urenlang werd ondervraagd. Niemand die er aan twijfelt dat hem het zwijgen werd opgelegd. Dan is het altijd nuttig om even in herinnering te brengen hoe gevaarlijk die ADF/NALU rebellen wel niet zijn. Terwijl het misschien gewoon maar om een mise-en-scène gaat door het leger zelf. Dat is wat vele mensen hier denken.

Vandaag wordt op het proces Ndala een moslimgeneraal verhoord. Hij wordt ervan beschuldigd legeruniformen te hebben bezorgd aan de rebellen en moslimjongeren te hebben gerekruteerd in Goma, zelfs binnen zijn eigen familie, en één van zijn vrouwen zou zelfs tewerkgesteld zijn door de rebellen. Weer een mise-en-scène waar de Congolese overheid zo goed in is? De man zelf ontkent in alle toonaarden.

Held en smokkelaar

Wat wel wordt gezegd is dat kolonel Mamadou in persoon betrokken was bij grootschalige benzinesmokkel, zoals zovele andere hooggeplaatste legerbonzen. Dat hij het spel niet zuiver heeft gespeeld en daarom werd uit de weg geruimd, door zijn eigen collega's. Ik kan dat goed begrijpen, dat Kinshasa dat liever niet ziet naar boven drijven en daarom vanalles verzint om de aandacht af te leiden.

Zover waren we gekomen, op de radio vanochtend. Dan had de interessante vraag moeten volgen waarom ook in vele andere provincies diverse vormen van geweld weer hun lelijke kop opsteken en had ik tot de kern van mijn betoog kunnen komen.

De hamvraag

Congo duikt in een gigantische vertrouwenscrisis. Het is een kanker die is begonnen woekeren bij de gewraakte verkiezingen van 2011. Toen dacht iedereen nog, kom, laat ons dat blad omslaan, we doen de 5 jaren van het tweede en laatste mandaat van de "président mal-élu" uit, en we kunnen weer aan de toekomst gaan denken. Dat heeft relatieve rust meegebracht, dankzij de wijsheid en de vredeszucht van de bevolking. Maar dan is de kentering gekomen.

Niemand twijfelt er nu nog aan dat Kabila de grondwet zal doen veranderen om er nog een derde mandaat bij te doen. Kinshasa communiceert daar met steeds minder omwegen over. Dat vooruitzicht zien alleen de baronnen van het regime nog zitten. Voor het merendeel van de bevolking, zeker in Oost-Congo, is dat een brug te ver. Een derde mandaat opdringen aan de bevolking, dat is een bewijs leveren dat Kabila zijn eigenbelang laat voorgaan op het belang van de natie. **Zonder de minste twijfel zal dit het land in een nieuwe verdeeldheid storten die mogelijk weer ontaardt in een nieuwe burgeroorlog.** Daar stevent het regime met open ogen recht op af. Zien ze het niet? Of zoeken ze dat nu net? Eigenlijk doet dat er niet meer toe: **het zal in alle geval slecht aflopen voor de bevolking. Dus dan kan je je daar als bevolking maar beter alvast op voorbereiden.** Doe daar nog eens bovenop een eindeloze reeks incidenten die je alleen maar kan interpreteren als **totale minachting van de machthebbers voor de bevolking.**

Enkele voorbeelden:

Het houdt niet op !!!

- Zaterdagavond zijn in Butembo meer dan driehonderd gevangenen bevrijd uit de gevangenis van Kakwangura, ongetwijfeld met medeplichtigheid van de cipiers, omgekocht door diegenen die boeven nodig hebben om hun milities aan te dikken. Geen mens durft 's avonds nog op straat te gaan. De overheid kan de burger geen veiligheid meer bieden.
- De soldaten die verondersteld zijn te moeten vechten tegen de rebellen zijn al drie maanden niet uitbetaald. De Europese Unie heeft jarenlang gesleuteld aan het verbeteren van de betalingsketen van de soldij. Het project is nog maar opgedoekt of de big shots beginnen alweer met het stelen van de soldij van hun eigen mannen.
- De ambtenaren kregen te horen dat ze hun salaris niet meer via de bank zullen krijgen, nadat eerder een project werd uitgewerkt om de lonen voortaan via de banken te betalen. De kostprijs van die operatie blijkt nu te hoog te zijn voor de banken. Terug naar cash uitbetaling betekent terug naar afoming door alle handen waardoorheen het geld passeert. Een typische reactie in een fin-de-régime sfeer: graaien wat we nog kunnen, nu we nog kunnen.

• In om het even welke natie ter wereld waar 80 burgers worden vermoord, zou het staatshoofd zich meteen ter plaatse begeven om de bevolking moed in te spreken en zijn leedwezen over te maken. In Congo is het de baas van Monusco die de nabestaanden gaat troosten. Smalend zeggen de Congolezen: nu zie je wie de echte president is van dit land. Kabila is te bang om tot hier te komen. De minister van Binnenlandse zaken en 11 députés komen wel ter plaatse. De eerste uitspraak van de minister bij aankomst is: "we komen hier niet om te lachen". Hoe tactvol kan men zijn...?

• In Butembo heeft het stadsbestuur en de politie een nieuwe heffing ingevoerd op het dragen van een helm voor brommerbestuurders, waarop dagenlang straatrellen zijn uitgebroken en de politie kogels en traangas heeft gebruikt. Hoever wil men gaan in het uitpersen van de bevolking?

• Na de eerste aanval in Noord-Kivu had kolonel Mundos de duizenden vluchtelingen opgeroepen om terug te keren naar hun dorpen. Hij zei dat het leger waakte, dat alles veilig was. Meteen daarop volgden nog twee veel ergere slachtpartijen.

• De Directeur Mensenrechten van de VN, Scott Campbell, wordt het land uitgezet omwille van een rapport over de grove schendingen van de mensenrechten bij de aanpak van de politie van de gansterbendes Kuluna in Kinshasa. De overheid erkent haar fouten niet en rekent af met wie streeft naar verandering in plaats van het probleem aan te pakken.

• Gisteravond werd de ondervoorzitter van de Parti Libéral pour le Développement, Lumbu Lumbu, opgepakt in Goma nadat hij op de radio het ontslag van de minister van defensie had geëist wegens zijn onvermogen om de bevolking van Beni te beschermen. Pas vandaag werd hij vrijgelaten nadat hem duidelijk werd gemaakt door zware intimidatie dat hij voortaan beter zijn wafel houdt.

Ras le bol

En zo kan ik nog lang door gaan. Wie vertrouwt die mensen nog? Niemand dus.

Het zijn de jongeren die hun ras-le-bol het best durven duidelijk maken. Gisteren werd Butembo de hele dag overheerst door kreten van de scholieren die uit alle scholen samenstroonden bij Monusco, bij het stadhuis, in het stadscentrum, om hun woede en verdriet uit te schreeuwen. Gelukkig heeft de politie deze keer geen kogels en traangas gebruikt, de overmacht was te groot. In Oïcha daarentegen hebben de scholieren de karavaan van de minister en de volksvertegenwoordigers tegengehouden. Daar werd wel traangas gebruikt. Vandaag blijven de scholieren de stad doorkruisen en beginnen met stenen te gooien naar winkeliers die openhouden, naar alle witte wagens zoals de onze, die ze assimileren met MONUSCO-wagens en naar mensen met een hoofddekse.

Overal worden jongerenpatrouilles opgericht. "Als de overheid ons niet kan beschermen, moeten we het zelf doen", is hun leuze. Ze waken de hele nacht rond vuren van brandende banden aan de grote invalswegen omdat ook in Butembo nu pamfletten werden rondgestrooid over een nakende inval van de rebellen. Ze zullen zich steeds beter gaan bewapenen, zoveel is duidelijk. De risico's om te vervallen in een toestand van anarchie worden zo weer reëel.

De bevolking zit momenteel in een diepe psychose, en dat begrijp ik. Ik heb ook de foto's gezien van de onschuldige slachtoffers. Zoveel wreedheid heeft niets menselijks meer. Daar kan je alleen maar hevig op reageren. Alle begrip. Maar er is meer aan de hand. **Congo is aan het verglijden in een hele diepe vertrouwenscrisis. En dat zou weer tot jarenlange instabiliteit kunnen leiden.**

Er is maar één redding mogelijk. De huidige machthebbers moeten duidelijk maken dat dit niet hun bedoeling is. Want iedereen denkt intussen dat het dat WEL is. Dat duidelijk maken, kan alleen maar door de volgende stappen te zetten: **Duidelijkheid graag**

1. Onverkort verklaren dat de grondwet wordt gerespecteerd, dat Kabila GEEN derde mandaat nastreeft, dat zijn partij de regels van het politieke zal meespelen en de verkiezingen vrij en transparant zullen verlopen. Dat zou al een GEWELDIGE stap voorwaarts zijn!

2. Met de operationele steun van Monusco een doelgerichte actie ondernemen om de bevolking van Beni-Oïcha-Eringeti te beschermen en de massamoordenaars te neutraliseren.

3. Alle verantwoordelijken van leger en politie in het Oosten van het land stante pede vervangen en de duur van hun mandaat beperken tot twee jaar om te voorkomen dat ze zich nog ingraven in grootschalige maffieuze magouilles die de samenleving verzieken.

4. Het bewijs leveren dat rechtspraak ook in Congo eerlijk kan zijn, door het proces voor de moord op Mamadou Ndala tot een goed einde te brengen en de ware daders te identificeren en straffen.

5. Er voor zorgen dat het leger voortaan wel wordt betaald.

6. De eerste lokale verkiezingen uit de geschiedenis van Congo correct organiseren in 2015 zodat er voor het eerst ook legitieme en verantwoording afleggende lokale overheden komen.

7. Op langere termijn in alle provincies ombudsmannen aanstellen, waar disfunctionerende overheden op alle niveaus kunnen worden aangeklaagd door de bevolking.

Je hoort me dromen. Geen schijn van kans dat dit ook waarheid wordt. Als we zo doorgaan wordt de vertrouwenscrisis een regimecrisis van formaat. En daar zal, vrees ik, opnieuw een hoge menselijke prijs worden voor betaald.

De sleutel voor de toekomst ligt in de handen van de president. Of dan toch minstens in handen van diegenen in wiens handen de president ligt. Hij heeft vandaag meer dan ooit een afspraak met de geschiedenis. Ofwel wordt hij later herinnerd als de man die zijn land redde door het einde van zijn mandaat te aanvaarden, ofwel als een kortzichtige politicus die het land te grabbel gooide voor zijn eigenbelang. In zijn plaats zou ik het wel weten.



IVAN GODFROID

MO* Blogger

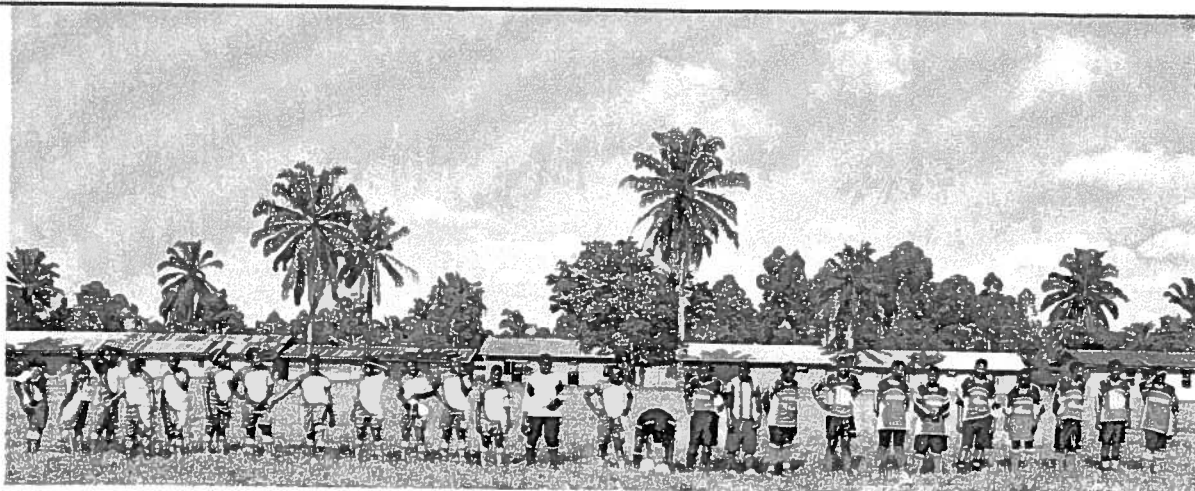
"Van waar ben je?". De vraag zet me elke keer aan het denken.

Van waar je geboren bent? Dan ben ik van Rwanda. Van waar je ouders komen? Dan ben ik van het grensgebied tussen Vlaams-

Brabant en Oost-Vlaanderen. Waar je bent opgegroeid? Van Ternat dan. Waar je hebt

gestudeerd? Gent. Waar je professionele inzet zich situeert? In Thailand, de Filippijnen, Oost en West-Afrika en vooral er tussenin, in Congo. Kortom, ik ben een globochtoon. Mijn lijflied?

"Iedereen is van de wereld en de wereld is van iedereen" van The Scene. Bloggen doe ik over wat mijn Afrikaanse geboortegrond nog steeds met mij doet, zovele jaren later. Als regionaal vertegenwoordiger van Vredeseilanden in Oost-Congo, met standplaats Butembo, een stad zonder één strook asfalt, kleeft de Afrikaanse klei elke dag weer aan mijn voetzolen, en aan mijn ziel.

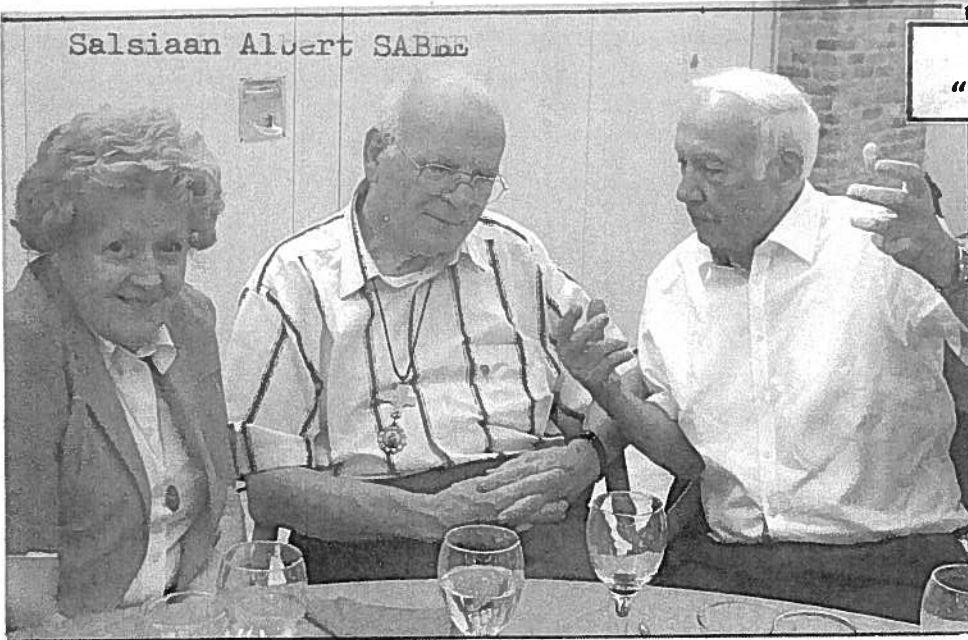


Terwijl Obama in de Brusselse BOZAR aan 't speechen was en druk bezig met het herinstalleren van de Koude Oorlog, zat deze jongen in het Leuvense Provinciehuis voor de filmvoorstelling van "Back up Butembo". De vertoning met daaropvolgend debat was een organisatie van Bana Leuven, Broederlijk Delen en Pax Christi.

BACKUP BUTEMBO

Het filmisch werkstuk is van de hand van ene Elien Spillebeen die in het kader van een doctoraatstudie Landbouwkunde op een mooie dag in Butembo, Noord – Kivu verzeild was geraakt en aldaar onmiddellijk door het heilig ontwikkelingsvuur werd aangestoken. Uiteindelijk besloot zij om er de goede werken van de FEPSI, Een plaatselijke vrouwenorganisatie die zorgt voor de vrouwelijke slachtoffers van de lokale troebelen, digitaal vast te leggen. Ik moet zeggen dat het resultaat mag gezien worden. Het is een zonder veel poeha gefilmde documentaire over een voortdurend door verschillende gewelddadige groeperingen belaagde en geterroriseerde gemeenschap die, bij gebrek aan enig plaatselijk legitiem staatsgezag, zichzelf zo goed en zo kwaad als het kan probeert te beschermen. Naast de door vrouwen in het leven geroepen organisatie die zich ontfermt over de slachtoffers van verkrachting en andere gewelddaden, heeft de bevolking zich georganiseerd in een aantal zelf opgerichte "straatparlementen" die elk binnen de eigen wijk over de leefbaarheid en de algemene veiligheid waken. Nochtans is Butembo niet bepaald een echt boerengat want daar huizen toch zo'n 700.000 zielen. Heel wat van de lokale handelaars lijken bovendien wel goede zaken te doen maar velen onder hen heulen ook met één of verschillende van de gewapende bendes die in de regio actief zijn en zij schrikken er niet voor terug om deze voor de nodige "interventies" in te huren wanneer één of andere officiële instantie of privé initiatiefnemer hun belangen dreigt aan te tasten. Dat alles maakt de toestand in Butembo zeer volatiel en betekent dat er daar eigenlijk een voortdurende onderlinge machtsstrijd aan de gang is. Voeg daar aan toe een tsjokvolle gevangenis (400 in één gebouw bij elkaar gedreven delinquenten met een palmares gaande van diefstal tot moord en zonder enig proces in het vooruitzicht) en als je de beelden ziet hoor je de tijdbom zo tikken. Het heeft dan ook iets buitengewoon sympathieks en aandoenlijks om te zien dat iemand zoals een zekere Jocelyne er in slaagt om de moed en de levensvreugde erin te houden door het stichten van een vrouwelijke voetbalploeg en het organiseren van een soort van interlokale competitie op de koop toe. Dat sterkt de gemeenschappelijke band en geeft de vrouwen de gelegenheid om eens de zorgen te vergeten en in een feestelijke sfeer samen te komen zonder dat er steeds over kommer en kwel moet worden gepraat. Dat betekent uiteraard niet dat de harde realiteit niet op elk moment kan toeslaan. Dit wordt bijvoorbeeld bewezen aan de hand van de getuigenissen van dokter Gertrude die oa. verhaalt hoe zij een patiënte verloor omdat er geen mogelijkheid was om een bloedtransfusie uit te voeren. Een ander voorval is de raid van een Mai-Mai militie op de plaatselijke gevangenis met de ontsnapping van alle 400 gedetineerden tot gevolg en waarvan er slechts 17 nadien opnieuw konden worden ingerekend. Voor wie er echter mocht aan twijfelen: ondertussen heerst er in de gevangenis van Butembo alweer een toestand van overbevolking! Meer aan te bevelen. Een mooie portrettering van een gemeenschap die poogt om te midden de rauwe werkelijkheid van het in permanente chaos verkerende Noord-Kivu toch nog menswaardig te leven.

Salsiaan Albert SABEE

Gisele DEWEIRELD
" A ONE - WOMAN - SHOW "25 augustus 2014- 5^{de} REUNIE in DE PINTE van de
FAN - CLUB " KALEMIE "

Gisèle, altijd zorgzaam!

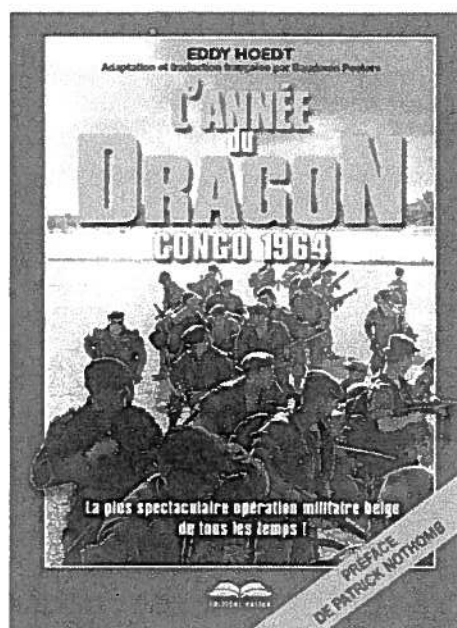
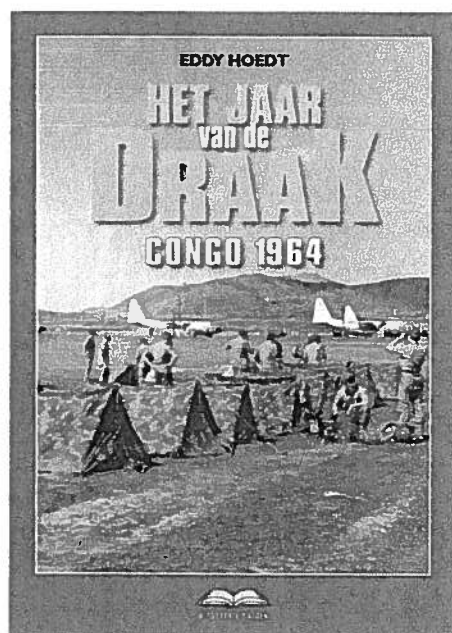
De familie DEFENAIN...
onvermoeibare dansers
en ambiance 'bout-entrain'sJan SCHARPE heeft
blijkbaar...
een groot probleem
maar Gisèle
zal het wel oplossen!

Na het afdwingen van haar soevereiniteit in 1960 krijgt de jonge Congolese Republiek te maken met ongeregelde toestanden die de weg naar anarchie en chaos voorbereiden. De situatie ontspoord en slaat om in bloedige onlusten als de Congolese eenheden van de Force Publique aan het muiten slaan. Voor Congo betekent deze toestand van terreur en bloedvergieten, stammetwisten en liquidaties het begin van een bloedige postkoloniale periode die zich in de jaren 1961-62-63 verderzet. In de loop van 1964 escaleert de toestand volledig: Pierre Mulele, gedoodverfde opvolger van Lumumba, zet begin dat eigenste jaar vanuit Kwilu zijn opmars in. De maanden die daarop volgen ontketenen de rebellen – ze noemen zich «Simba's» – wat «leeuw» betekent in het Swahili – een waar blitzoffensief en veroveren in geen tijd een groot deel van Congo. Hun tactiek verrast alle Westerse militaire strategen en stelt hen voor voldongen feiten. Op 5 augustus 1964 vallen de rebellen het Amerikaanse consulaat aan in Stanleystad en palmen daarna de stad praktisch zonder slag of stoot in. Op dat moment verblijven daar meer dan 1.600 buitenlanders, onder wie een groot aantal Belgen. Nadat alle onderhandelingspogingen mislukken, beslist het Belgisch-Amerikaanse bondgenootschap uiteindelijk om militair tussenbeide te komen.

Onder leiding van kolonel Vandewalle heeft op 1 november de «Ommegang» zijn opmars richting Stanleystad al ingezet. De colonnes worden geleid door Belgische officieren en krijgen versterking van blanke huurlingen. En in de vroege morgen van 24 november 1964 worden Belgische parachutisten uit Amerikaanse C130-toestellen op Stanleystad gedropt. Operatie «Rode Draak» loopt van stapel. De paracommando's nemen het vliegveld in en trekken daarna op richting het stadscentrum waar zich, net voor hun aankomst een waar bloedbad heeft afgespeeld. Intussen bereiken ook de colonnes van kolonel Vandewalle tegen de middag de stad. Tegen de avond neemt de «Ommegang» het werk van de paracommando's in het stadscentrum over en kolonel Laurent trekt zijn paracommando's terug op de luchthaven, waar nieuwe operaties worden gepland.

Op 26 november springen de para's op Paulis om ook daar bedreigde en gegijzelde burgers te onttrekken (Operatie «Zwarte Draak»). Op 27 november worden alle manschappen teruggetrokken op de Basis van Kamina, waarna ze naar Ascension worden overgevlogen. Op 1 december worden ze in Brussel door de Belgische bevolking als helden ontvangen.

De «Ommegang» zet zijn operaties tegen de rebellen, samen met het Congolese regeringsleger, verder. Als kolonel Vandewalle eind 1965 naar België terugkeert, komt er ook een einde aan de operaties van de «Ommegang» in Congo. Hiermee eindigt ook een belangrijke Westerse fase in de Congolese geschiedenis.



Editions Masoin. 2011

Editions Masoin via Editions Renaissance du livre, 2014

DE FRANSE VERSIE LIGT IN DE WINKEL V.A. 10 NOVEMBER 2014.

Auteur : Eddy Hoedt 0472 / 43 05 92 eddyhoedt@gmail.com



De ontmoetingsdag Para's-Kolonialen van 13 oktober jl. te Oostende, ontving twee onverwachte 'gasten -sprekers' en dan niet de minsten...

FOTO boven: Pater Scheutist Carlos ROMMEL had thuis, in Roeselare, zijn Gouden Jubileum van een halve eeuw onafgebroken missie apostolaat in Congo gevierd. Terecht mag hij fier zijn op zijn prachtige missiepost langs de Congostroom. Op 18 oktober jl. keerde hij terug naar zijn mensen die hij nooit in de steek zal laten. Lees het volledig verhaal van "l'Empereur de Bumba" in boekdeel 6. (blz.)

Toen hij aan het woord kwam ging de zaal aan zijn lippen. Kernachtig vertelde hij hoe in 1964 de Simba-rebellen aan zijn voordeur voorbij kwamen en de EBOLA-epidemie in 1976 in zijn achtertuin opdook...

FOTO onder: Ere-Ambassadeur Patrick NOTHOMB was in 1964 de spil en kroongetuige van het gijzeldrama van Stanleystad. Lees zijn pakkende herinneringen in zijn boek "Dans Stanleyville"... een absolute MUST voor iedere bewuste oud-koloniaal.



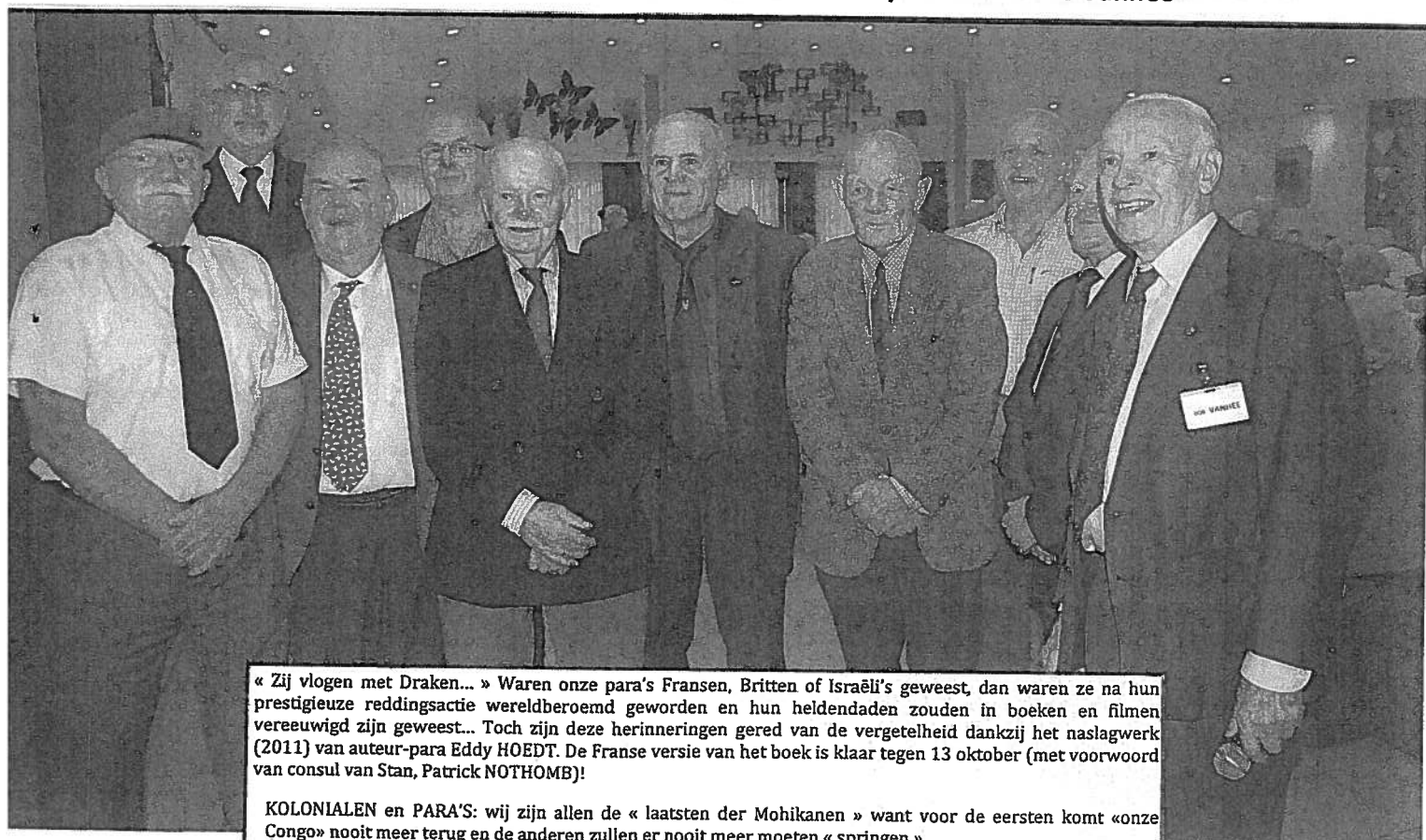


DE PERSFOTO'S (De Zeewacht en Het Laatste Nieuws)

BOVEN: de verbroedering van Para's en Mohikanen in het mooie decor van onze "vaste stek" de feestzaal TEN STUYVER in Oostende, waar we ons al VIJF jaar thuisvoelen.

ONDER: omringd door de Para's van Stanleyville 1964 -

2^{de} van links: Ere-Ambassadeur Patrick Nothomb – 3^e van links Col. Anne de Molina – 5^e van links Kdt.b.d. Huyghes Le Grelle samen met de initiatief-nemers Eddy Hoedt en Bob Vanhee



« Zij vlogen met Draken... » Waren onze para's Fransen, Britten of Israëli's geweest, dan waren ze na hun prestigieuze reddingsactie wereldberoemd geworden en hun heldendaden zouden in boeken en filmen vereeuwigd zijn geweest... Toch zijn deze herinneringen gered van de vergetelheid dankzij het naslagwerk (2011) van auteur-para Eddy HOEDT. De Franse versie van het boek is klaar tegen 13 oktober (met voorwoord van consul van Stan, Patrick NOTHOMB)!

KOLONIALEN en PARA'S: wij zijn allen de « laatsten der Mohikanen » want voor de eersten komt « onze Congo » nooit meer terug en de anderen zullen er nooit meer moeten « springen ».

De gemeenschappelijke herinneringen echter scheppen banden die we moeten koesteren.

DAAROM VERBROEDEREN WE OP 13 OKTOBER IN OOSTENDE !!!

Een korte bezinning naar het jaareinde toe....

We zijn nu VIJF jaar (goed) bezig maar voor hoe lang nog? Onze(ik spreek hier van ons werkgroepje) -gedrevenheid en goesting is nog steeds groot genoeg om zonder " *complimentjes* " rustig voor te doen....

Maar dat wil niet zeggen dat een lofwoordje niet welkom is – en dat krijgen we ook regelmatig. Maar als zo'n emailtje zoals hieronder vanuit een MAS in de Pyreneeën komt, dan geeft je dat toch een bijzonder warm gevoel.

Dank zij deze drie " *oud Ruandezen* " heb ik vijf jaar lang nooit tekort gehad aan editoriaals , boeiende artikels en essays, zowel voor mijn zes "herinnering boekdelen " als voor ons driemaandelijks ledenblad.

"Wreed bedankt " Boudewijn, Louis en Willy !

Beste Bob, in de eerste plaats wil ik je, en echtgenote, nogmaals hartelijk dank zeggen, en feliciteren, voor die uiterst geslaagde herinneringsdag in Oostende. Ik draag dat mee als een belevenis vooral omdat zoveel mensen gelukkig waren samen te zijn en alles zo perfect georganiseerd was. En dat kan alleen maar Bob Vanhee; ik spreek uit ondervinding.

Bovendien, en daar mail ik nu voor, kreeg ik nog die prachtige foto van de Drie Mohikanen. Ik heb ze "afgetrokken" en ze staat voor mij want ik houd eraan. En stel de vraag: die drie -oude -heren betekenen wat op het vlak van verantwoordelijkheid, professionele verdiensten, inspanningen voor anderen en ook opofferingen van allerlei soort. Voor ieder geldt: "Sein Leben ist nicht unsonst gewesen" Daar laat ik het bij. Hartelijke groeten , Louis Jaspers



er waren eens 3 mohikanen....

Nogmaals proficiat voor je mooie tijdschrift, ik lees het altijd de dag zelf nog uit.

En geniet nog van het mooie uitzicht vanop je appartement aan de Visserskaai. Ik moet er altijd naar kijken als ik in Oostende kom.

Nog vele groeten,

Tino Vansanten

Eerst dank U voor de laatste "Mohikaan" We kunnen weer eens terug meimeren naar 60 jr verleden tijd !

Het artikel "Postzegels weten alles " het heeft mij weer iets meer bijgeleerd over de "Kasai" waarin ik toch 8 jaar heb geleefd tot Mei 1961, tot na de machtsgreep van Gen. Mobutu .

ir R .A Thomas

Beste Opperhoofden van de Mohicaantjes,

Neen, dit is geen vraag om nog te MOGEN meedoen, maar een antwoord op wat mij een "uitnodiging" leek, daar op die achterflap!

Verder hier nog steeds alles goed. Graag wilde ik de tijd tegenhouden, maar dat gaat nu eenmaal niet, jammer hé?

Hartelijke groeten en felicitaties voor "De Mohicaan". Ik lees met plezier van A tot Z!

Daisy

daisy.ver.boven@telenet.be

INHOUD van de 7 hoofdstukken in **BOEK 6**

Getuigenissen van oud-kolonialen en missionarissen over hun levenswerk in Afrika. Hoofdstukken 70 tot 77 (slot).

- 1) **Joepie Permeke en Ghislaine Dendale**
Leopoldville –Katanga – Zuid-afrika (1950 -1964)
- 2) **De familie Denise Vandevoorde**
Ruanda –Bujumbura –Zuid-Afrika (1939 – 1962)
- 3) **Bea Deschodt en haar familie**
Kivu – Ruanda – Zuid-Afrika (1949 – 1966)
- 4) **Bob en Lieve Vanhee – Verbrugge**
Kasai –broesse – Katanga- Lubumbashi (1955 – 1975)
- 5) **Luc en Cecile De Visscher-Temmerman**
Inongo- Lovanium – Bwamanda (1954 – 1991)
- 6) **Pater Kapucijn Leonard Van Baelen**
Kinshasa – Lovanium –CDI Mwamanda-Uele (1962 -2007)
- 7) **Scheutist Carlos Rommel**
Blijft als "l'Empereur de Bumba " nog steeds aan het missiefront .Hij had de Simba's aan zijn voordeur en de 'Ebola ' in zijn achtertuin! (1963 - ...?)



Ten Geleide...

Beste Lezers,

Met deze " Bloemlezing 6 " komt een definitief einde aan het "sprokkelen " van getuigenissen van oud-kolonialen en missionarissen over hun levenswerk in Afrika.

Ik heb er een zeer goed gevoel bij te weten dat ik het verhaal van 77 Afrika-loopbanen heb "gered " van de vergetelheid en ... de papierbakken van kinderen en kleinkinderen. Wetende dat hun beroeps- en familie herinneringen niet in de handel te koop gebracht worden, hebben heel wat auteurs mij zeer vertrouwelijke tekst en fotos toevertrouwd. Hiervoor ben ik hen allen zeer dankbaar.

Dat brengt mee dat zij alleen verantwoordelijk zijn voor de inhoud van deze " memoires ". Zonder hun expliciete toelating mag dan ook niets overgenomen, gecopieerd noch gepubliceerd worden. Ik wil nog eens verduidelijken dat de 6 uitgaven GEEN boeken zijn, zelfs de term bloemlezing is nog fel overtrokken. Ze zijn het resultaat van een " uit de hand gelopen hobby "...

Het gaat hier over de " LAATSTEN DER MOHIKANEN ".

Hun tropische herinneringen en boeiende belevenissen, hun zweet en tranen, vreugden en verdriet mogen niet vergeten worden. Daar hebben ze toch recht op !

Het zijn de mooiste jaren geweest van jonge mannen en vrouwen, aan wier hart voor altijd DIE RODE AARDE ZAL BLIJVEN KLEVEN.

* * *

Bob

Let op: omwille van de vertrouwelijke inhoud van deze Getuigenissen is de oplage beperkt tot 30 EXPL. -Voorkeur wordt gegeven aan hen die reeds de volledige reeks van 5 volumes bezitten. Overblijvende exemplaren zijn te verkrijgen op ons kerstfeest van 13 december ek .DUS NU BESTELLEN DOOR VOORAF TE STORTEN(€ 25 + eventuele portkosten € 5) op rek. R.VANHEE BE 10-9799-4353-8304.

Chez les derniers des Mohicans à Ostende

Dans la parfaite tradition, le Cercle des Mohicans, qui regroupe les survivants ouest-flandriens de l'épopée coloniale belge de même que leurs descendants et sympathisants, a organisé son buffet d'été à Ostende, dans les jardins et la salle des banquets du Ten Stuyver, où il a ses habitudes, sis entre plage et cimetière. Près de 150 anciens et amis de Flandre occidentale s'y sont donné rendez-vous, faisant du Mohikaan un des cercles civils les plus courus du pays. Grâce en soit rendue à son fondateur Bob Van Hee et à son comité, qui a pour ambition d'allier le passé et le présent dans une nostalgie qui n'exclut pas l'ouverture à l'Afrique d'aujourd'hui, et pour principe de conférer aux retrouvailles une dimension culturelle, prenant pour bonne habitude de céder la parole à l'un ou l'autre spécialiste parmi les invités.

Nombreux furent les intervenants, et même les exposants, dont le président lui-même qui mit l'occasion à profit pour présenter le cinquième tome de sa saga congolaise, portant le titre de *"En toen ging het licht uit ..."* (*"Et alors la lumière s'éteignit" ...*) – A4, 700 pages - et le sous-titre, encore plus explicite, de *"Wat gebeurde er na de 'Dipenda' met de 100.000 kolonialen?"* (*"Qu'est-il advenu après l'Indépendance des 100.000 coloniaux?"*). Une anthologie de souvenirs abondam-

ment illustrés retraçant une vingtaine de portraits, qui ne restera pas sans suite, le tome VI étant déjà annoncé.

Plusieurs spécificités font du Mohikaan un cercle des plus convivial. Il y a d'abord l'initiative d'inclure dans les rangs les missionnaires, autant les religieuses que les religieux, souvent venus du fin fond de la brousse et désireux, autant que les laïcs, d'évoquer leur aventure sous les tropiques.

Cette habile ouverture est pourtant exceptionnelle dans le paysage post-colonial belge. Ensuite le comité sait tirer le meilleur profit des talents particuliers que le cercle compte parmi ses membres : artistes, journalistes, militaires ..., ce qui confère un plus aux rencontres grâce au partage des compétences acquises.

Puis il y a la délicate attention aux hôtes venus d'ailleurs, la plupart francophones, qui consiste à mettre à leur disposition une table spéciale afin de faciliter les échanges. Ils sont quelques-uns en effet à avoir choisi la Reine des plages pour meubler leurs vieux jours.

Cette fois-ci en outre ont pris place à la table des francophones les présidents de l'UROME et de la FBC, dans le cadre de la campagne qu'ils poursuivent, de cercle en cercle, en faveur de la journée de commémoration des victimes de la rébellion de 1964, fixée au 20 septembre 2014 à la cathédrale SS. Michel et Gudule.

La rencontre offrit une belle occasion de mettre en vente les épingles aux drapeaux congolais et belge créées en vue de subvenir aux frais organisationnels. M. Faeles, qui est quasi de toutes les manifestations, se fit aider dans cette opération par la charmante Karin Devos. Il est vrai que Michel Defainin, un fidèle du Mohican et d'Akima, avait déjà pris les devants en 2013.

Pour le reste aucune hiérarchie ne préside à l'assemblée qui se veut résolument égalitaire.

Enfin, petit clin d'œil à Mémoires du Congo, la publication du cercle, sous le titre incontournable de *"De Mohikaan"*, est la seule jusqu'ici à reprendre, tout en le complétant pour la rubrique le concernant, le calendrier des manifestations national, ce qui témoigne de son désir de s'inscrire dans une approche fédérative.

Le mouvement qui a pour ambition de sauvegarder la mémoire du passé des Belges en Afrique centrale, de tous les Belges, peut se réjouir de pouvoir compter à Ostende sur un précieux allié.

Un large plan de la salle permet de se faire une idée et de l'abondance des participants et de l'ambiance de bon aloi que ceux-ci surent créer, le tout sous le regard étoilé du drapeau du Congo belge.

■ Texte et photo Fernand Hessel

Mémoires du Congo n°31  Septembre 2014 • Contacts n°127 -



**MÉMOIRES DU CONGO
et du Ruanda-Urundi asbl**

Périodique trimestriel

rue d'Orléans, 2 – B 6000 Charleroi
Tél. 00 32 (0)71 33 43 73

Abonnement

Pour recevoir la revue, virer la somme de 25 € (50 € pour les autres pays d'Europe) au compte de "MdC" avec pour mention "abonnement". BIC : BBRUBEBB - IBAN : BE95 3101 7735 2058

BRUSSEL 20september 2014 –HERDENKING GIJZELING in N.O. CONGO-1964.

FOTO BOVEN: Patrick Nothomb en enkele Mohikaanleden o.a. Michel Defenain - en initiatiefnemer Michel Faeles –Guido Bosteels en André de Maere d' Aertrijke (5^e laatste). Met 21 aanwezige leden, waren de " Mohikanen" blijkbaar de grootste groep-vertegenwoordiging.

FOTO ONDER: naast vader Michel –een reeks voor ons illustere onbekenden....

29



Deze plechtigheid greep plaats in de kathedraal van Brussel op zaterdag 20 september 2014- ter nagedachtenis van de duizenden Congolese slachtoffers en de 420 buitenlanders, hoofdzakelijk BELGEN, waaronder meer dan 130 missionarissen.





KERSTNACHT AAN DE IJZER... 1916.

't Is Kerstmis aan d'Ijzer in regen en nacht
Staat bibberend en treurig een eenzame wacht

Hij droomt... de familie zit weder geschaard
-ook hij – rond de kerstblok die vlamt in de haard.

Hij droomt en vergeet hoe alleen hij hier staat,
Hoe bits-kou de regen bespritsst zijn gelaat.

Hij luistert - en over de Mandelgouw uit
Blij klangelen de klokken een hoogfeestlijk geluid.

Hij droomt van een kerke vol schitterend licht:
kinderkes knielen voor 't Goddelijk Wicht...

Hij hoort een engelenstem:
"Adeste...." - de Vrede van Bethlehem.

Maar plots boemt geschut als gevloek wijd en zijd!
De jongen ontwaakt uit zijn dromen ... hij schreit...

't Is Kerstmis. Aan d'Ijzer in regen en nacht
Staat bibberend en schreiend een eenzame wacht.

WIJ HERDENKEN...

31

*Als je door verdriet wordt neergeslagen, en het WAAROM aan niemand kunt vragen
dan is het goed dat er zoveel lieve mensen zijn die aan je denken, en dat voelt heel fijn .*

Groot is de leegte en het verdriet, mooi zijn de herinneringen

Adrienne CHRISTIAEN

echtgenote van dhr. Michel VEREECKE
geboren te Ichtegem op 11 mei 1935
overleden te Torhout op 27.10.2014

DOKTER

Antoine GABRIËLS

echtgenoot van mevrouw Antoinette VAN POELVOORDE
geboren te Erpe op 5 augustus 1935 en thuis te Erembodegem,
onverwachts overleden op 23 augustus 2014.

Beide overledenen waren van het begin af trouwe steunende leden van onze vriendenkring. Hun boeiende koloniale loopbanen komen uitgebreid aan bod in ons ledenblad van januari 2015.

PAROCHIE TOREN

Zal ooit mijn dode lichaam
aan deze aarde worden toevertrouwd
onder de palmbomen
hier aan de andere kant van het ravijn
waar dit volk om zijn doden rouwt.

Of in het verre thuis
onder de populieren
in de schaduw van de toren
die je groet doorheen
wiebelende zonnedronken blaren
of dwarsdoor de naakte takken
van het koud seizoen.

Geveld
onder tropengeweld
vluchtend in koortsige droom
gaat weer die toren wenken
en woorden fluisteren
die je drinkt
als dauw op dorre grond.

Waar je ook je ogen sluiten zal
het laatste beeld
doorheen grijze lucht
of knetterende zon
zal die toren zijn.
Nodigend naar oneindig licht.

Noëlla

UITNODIGING KERSTFEEST

op ZATERDAG 13 DECEMBER 2014 - TEN STUYVER

Stuiverstraat 357 OOSTENDE

onze MOAMBE

N'KUKU

MWAMBA YA M'BILA

BANANA-N'DIZI

SAKA SAKA

BILASI LOZE

KALANGA

PILI PILI

DAGPROGRAMMA EN MENU

11u. – deuren – onthaal

12u. - "walking + sitting aperitief: parelwijn- fruitsap – kirr

13u. - " kerstfeestmaal "

- Toscaanse mozzarella roomsoep

-korte spreekbeurten

- MOAMBE ROYALE (uitleg in het Lingala))

-Feestgebak - koffie of thee

Animatie –diaprojectie

17 u. AFSCHIEDS-tractatie

DEELNAME: € 39- pp. –storten op rekening

R.VANHEE – BE 50-9730-3024-3018

-BETALING voor 10 december ek. met volledige annulatie verzekering.

-dranken onder de maaltijd zijn exclusief ttz. individueel.

-locatie: vanaf station Oostende / bus 5 tot nieuw kerkhof.

-gratis pakeren op parking feestzaal –op straat of kerkhofplein.

-boekenbeurs- kerstkaarten verkoop.

LET WEL OP: voor het eventueel reserveren van tafelplaatsen, zal ons

secretariaat gesloten zijn van vrijdag 21 NOVEMBER TOT 5 DECEMBER 2014.

WAAR IS DE TIJD DAT KERSTMIS NOG SOLIDARITEIT BETEKENDE ?

Daarom gaat de opbrengst van ons kerstfeest naar de projecten van onze leden Missionarissen: naar hen die AAN HET FRONT ZIJN GEBLEVEN IN CONGO.

**EEN MOAMBE ETEN MET SOULMATES KOLONIALEN EN MISSIONARISSEN..... IS EEN GRATIS
MEDICAMENT DAT LEVENSLANG WERKT IN DE JUISTE DOSIS!**

